

Медаль
Нельсона
Мандели
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітнянський тижневик
Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

Плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 30 (129)

27 липня – 2 серпня 2005 року • Ціна договірною

АНОНС
номера
ПІСЛЯМОВА

2 «Свобода»
пропонує
зміни до
закону

ЕПІЦЕНТР

6 Порошенко пригрів
контрабандистів?

РАКУРС

11 Смерть моряка:
журналістське розслідування

СПОРТ

15 Павло
Матвійченко:
«Наша мета –
світове «золото»»

«СПРАВЖНІЙ ФАХІВЕЦЬ ВЧИТЬСЯ ВСЕ ЖИТТЯ»

Відбувся випуск Інституту міжнародних відносин МАУП

22 липня відбувся урочистий випуск студентів Українсько-Арабського інституту міжнародних відносин імені Аверроеса, створеного за ініціативи Міжрегіональної Академії управління персоналом, групи арабської інтелігенції та арабських підприємців в Україні.

Випуск студентів денного відділення з «Менеджменту зовнішньоекономічної діяльності», «Політо-

логії», «Управління міжнародним бізнесом» і «Міжнародних відносин» став справжнім святом для випускників та їхніх близьких.

Цього дня, як і чотири роки тому, коли вони отримали студентські квитки, Академія зустріла своїх студентів урочистими звуками студентського гімну «Гаудеамус». Випускників привітали ректор МАУП Ми-

кола Головатий, заступник директора Інституту міжнародних відносин Людмила Гурч, завідувач кафедри менеджменту ЗЕД Іван Дахно, а також провідний співробітник Посольства Сирії в Україні пан Крбаш Наурас. 119 випускників отримали з рук ректора дипломи бакалаврів державного зразка, 41 з них — з відзнакою.

Випускники ІМВ охоче поділилися своїми думками і планами на майбутнє.

Станіслав Плахотний, політолог: «Нам пощастило навчатися в Академії, тут дуже добре підбрано професорсько-викладацький склад, з нами працювали найкращі спеціалісти з політології, вони дали нам не лише теорію, а й практичні навички. Нас готували саме як політологів-практиків. Вважаю, це дуже корисно для майбутньої роботи».

Катерина Бусель, менеджер ЗЕД: «Я вже працюю в компанії «Філіп Морріс Україна» помічником у відділі закупівель. У моїй роботі мені знадобилися знання, отримані в Академії, особливо знання мов, бухгалтерського обліку, міжнародної економіки, деяких аспектів зовнішньоекономічного менеджменту. Оскільки компанія працює з іноземними партнерами, доводиться застосовувати і знання з інформатики, працювати з різними комп'ютерними програмами».

Юлія Дятлова, менеджер ЗЕД: «Я прагну працювати за фахом, бо це дуже цікава і багатогранна спеціальність. Щоб стати добрим фахівцем, необхідно бути в курсі світових подій. Я продовжу свою освіту в МАУП і вчитимуся на магістра, бо справжній спеціаліст вчиться все життя, постійно розширює свої можливості. Базові знання також важливі, але завжди треба прагнути більшого. Щоб більше маєш знань, то легше працювати і почуватися впевненим».

Студенти подякували своїм викладачам і керівництву Академії за навчання й уважне ставлення.

✓ Офіційно

НЕЗАЛЕЖНИЙ НАРОД ПОВИНЕН МАТИ ВІЛЬНЕ СЛОВО

Заява Федерації патріотичних видань України

Ще до свого президентства Віктор Ющенко, вітаючи журналістів з нагоди Дня телебачення, радіо та зв'язку, пообіцяв ЗМІ цілковиту незалежність і невтручання. «Я за право людини на свободу слова та інформації», — сказав тоді він, — за незалежність ЗМІ, за те, щоб держава була гарантом свободи слова, а не її душителям. Державна політика будуватиметься на засадах демократії, незалежно від «темників». Ми відійдемо від державного замовлення новин для одного глядача. Даю слово: незалежно від того, які посади чекають на мене в житті, все робити-

му у сфері свого впливу, щоб вам перстом не вказували, які висвітлювати новини. Мені можуть не подобатися ведучі, гості... Однак тільки розмаїття думок дає змогу в купі інформації знайти раціональне зерно» («Україна молода», 18 листопада 2004 р.).

Відтоді минуло трохи часу, і у ЗМІ було опубліковано відкритий лист на ім'я вже Президента України Віктора Ющенка під назвою «Припинити злочинні дії організованого єврейства». Його підписали 120 науковців, політиків

і небайдужих до долі своєї Батьківщини українців. Такого листа з оригінальними підписами надіслано і на адресу Секретаріату Президента України.

У зазначеному листі йшлося, по-перше, про те, щоб доручити Генеральній прокуратурі, МВС, СБУ терміново провести розслідування діяльності єврейських сіоністських організацій і за його результатами притягти винуватців до кримінальної відповідальності відповідно до чинного законодавства; по-друге — провести найближчим часом пар-

ламентської слухання з питань діяльності в Україні організованого єврейства (зокрема про його участь у фальсифікації президентських виборів 2004 року, нагнітання в суспільстві сепаратистських настроїв і розпалювання громадянської війни), а також ухвалити відповідне рішення; по-третє — скасувати в установленому порядку укази колишнього президента Л.Кучми про нагородження керівників організованого єврейства, причетних до протиправних дій, державними нагородами України.

Замість того, щоб у місячний термін заявники отримали аргументовані відповіді на свої запитання, до прокуратури Києва і Львова було викликано головних редакторів тих видань, які надрукували «Лист 120-и», а саме: газети «Персонал Плюс», журналу «Персонал», газети «За вільну Україну Плюс». Причина — дати пояснення щодо оприлюднення зазначеного листа та з інших питань.

Прикро, дуже прикро, що нині, вже за президентства В.Ющенка, в Україні триває переслідуван-

ня правоохоронними органами тих ЗМІ, які мають свою думку і на законних підставах доносять її до людей.

Вимагаємо від Президента В.Ющенка врахувати нашу стурбованість і дати належну оцінку тим особам, які порушують чинне законодавство України. Бо вільний і незалежний народ повинен мати вільне і незалежне Слово!

Голова Федерації патріотичних видань України В.ЯРЕМЕНКО

✓ Версії

НА УКРАЇНУ ЧЕКАЮТЬ ПОЗАЧЕРГОВІ ВИБОРИ, ІНАКШЕ «ПІДІРВУТЬ» ПАРЛАМЕНТ...

Народний депутат Юрій Кармазін заявив, що отримав інформацію про підготовку позачергових виборів.

«Я отримав оперативну інформацію про підготовку позачергових виборів. Ситуація може ще більше загостритися і парламент «підірвуть» зсередини», — сказав нардеп в інтерв'ю

Інституту масової інформації. На запитання, чи можуть недавні конфлікти у Верховній Раді стати початком ще серйозніших зрушень, Кармазін відповів: «Так, саме для цього все й робилося. Адже щоб максимально загострити ситуацію, багато розуму не треба».

✓ Законотворчість

«СВОБОДА» ПРОПОНУЄ ЗМІНИ ДО ЗАКОНУ

Недавно голова Всеукраїнського об'єднання «Свобода», народний депутат Олег Тягнибок вніс пропозиції до проекту Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про вибори народних депутатів України».

Зокрема, народний обранець пропонує частину п'яту статті 56 доповнити реченням такого змісту: «У виборчому списку кандидатів у депутати від партії (блоку) забезпечується пропорційне національне представництво кандидатів у депутати відповідно до національного складу України, визначеного за результатами останнього

Всеукраїнського перепису населення»; а у частині сьомій статті 56 після слова «громадянство» дописати слово «національність».

Олег Тягнибок також підготував запити, спрямовані на реалізацію основних положень «Програми захисту українців». Один з них стосується запровадження в загальноосвітніх і вищих навчальних закладах спеціальної навчальної дисципліни «Геноцид українців у XX столітті». Верховна Рада України направила цей запит до віцепрем'єр-міністра України з гуманітарних питань та міністра освіти і науки України.

✓ Справа Гонгадзе

СБУ ЗНАЙШЛА НОВИХ ФІГУРАНТІВ

Голова СБУ Олександр Турчинов заявив, що слідство вийшло ще на кількох фігурантах справи Гонгадзе.

«Проводячи оперативний супровід справи Гонгадзе, СБУ вийшла на ще кількох фігурантів справи, з якими ми зараз серйозно працюємо», — сказав Турчинов в інтерв'ю газеті «День». — СБУ ніколи не афішує здобутків, доки немає остаточного результату. У нас немає потреби запрошувати через ЗМІ когось на допити, оголошувати в розшуку. Є ще кілька фігурантів, про яких слідство з самого початку чомусь забуло. Хоча вони теж були учасниками подій і не могли не бути в курсі подій навколо загибелі Георгія Гонгадзе...

В убивстві власної мотивації злочину не було, вони виконували замовлення — це зрозуміло. Залишається лише перекинути місток від виконавців до замовників вбивства».

Тим часом «Інтернет-Репортеру» стало відомо, що кілька колишніх офіцерів-колег майора Мельниченка, які, можливо, були причетні до організації записів, зазнали переслідувань невідомих осіб. Натякнувши на свою причетність до СБУ, невідомі погрожували фізичною розправою, якщо колишні офіцери підуть на контакти зі ЗМІ.

✓ Овва!

Продовжує дивувати своїми нісенітницями нардеп України Тарас Чорновіл. Аж часом здається, що він живе в якомусь іншому вимірі й бачить не те, що всі нормальні люди. То, за словами Чорновола, в його шефа Януковича в Івано-Франківську ледь не цеглини жбурляли, то ще йому щось привидіється. А недавно в інтерв'ю російському агентству «Росбалт» заявив, що лише завдяки Януковичу на Майдані під час Помаранчевої революції не пролилася кров.

— Спочатку Кучма працював лише на себе, — розмірковує в інтерв'ю Чорновіл. — І це тривало до другого туру, навіть трохи після нього. Візьмемо судовий процес про визнання підсудимі другого туру виборів, на яких переміг Янукович, недіяси-

ЩО ТОБІ СНИТЬСЯ, ПАНЕ ТАРАСЕ?

ми. Тоді суд повинен був ухвалити зовсім інше рішення. Мало пройти рішення не про переголосування, а про нові вибори. Можливо, Кучма розраховував, що вдасться спровокувати зіткнення, аж до збройного, а потім хотів провести нові вибори, на яких він виставив би свою кандидатуру.

У Києві наприкінці листопада — початку грудня, коли розпочався цей процес, з Донбасу приїхало близько 40 тисяч людей, які могли б кількісно розігнати Майдан за п'ять хвилин (за Чорноволом, на ньому було не більш як

100 тисяч мітингувальників), однак пролилося б багато крові.

На думку Чорновола, кровопролиття не сталося тільки тому, що Янукович його не хотів. Коментарі зайві. Проте хотілося б нагадати нардепу (за відкриття якого, до речі, вже підписалися десятки тих, хто за нього голосував), що «миролюбний» Янукович вимагав від тодішнього президента Кучми «навести лад у Києві». Та й цікаво, яким чином Тарас Вячеславович рахував кількість присутніх на Майдані?

✓ Феміда

МЕДВЕДЧУК ВІДПОВІСТЬ ЗА ВСЕ

Недавно голова Всеукраїнського об'єднання «Свобода», народний депутат України Олег Тягнибок передав першому заступникові ДПА України Миколі Катеринчуку документи, що свідчать про злочинну діяльність Сергія Медведчука на посаді начальника ДПА у Львівській області.

Як розповідає народний депутат, він передавав пакет документів керівництву спеціальної комісії з перевірки фактів зловживань працівниками ДПА у Львівській області ще 2000 року. Попри те, що їх було достатньо, аби притягти Медведчука-молодшого до кримінальної відповідальності, тогочас-

не керівництво ДПА України під тиском Віктора Медведчука закрило справу.

Коли ж 2005 року Олег Тягнибок поцікавився, чому досі не порушено карної справи проти Сергія Медведчука, то з'ясувалося, що документи зникли. Тож він передав копії, цього разу — Миколі Катеринчуку. Водночас Олег Тягнибок здивований, що, незважаючи на передвиробні гасла «Бандитам — тюрми», нова влада практично не порушує і не розслідує кримінальних справ проти чільників режиму Кучми. Народний депутат сподівається, що зараз, отримав-

ши повний пакет документів (більшість з яких народному депутату передали підприємці та самі податківці), найвище керівництво Державної податкової адміністрації України доведе розслідування справи до логічного завершення.

Нагадаємо, що впродовж останніх років президентства Леоніда Кучми саме керівництво ДПА Львівщини фактично керувало областю. У результаті такого керівництва до держбюджету не надійшли мільйони, тоді як чільники клану Кучми — Медведчука завдяки поборам і незаконному відшкодуванню ПДВ отримали надприбутки.

✓ Ну і ну!

РАБИНОВИЧ — ПІДСТАВНА ФІГУРА?

Як і передбачав «Персонал Плюс», галас, здійнятий навколо придбання Вадимом Рабиновичем газети «Московские новости», виявився банальним ошукаством. До того ж сам Рабинович виконував роль відомого літературного персонажу — зіркового Фунта.

За версією впливового російського ресурсу Дни.ру, «Московские новости» й досі належать російському олігарху Леоніду Невзліну, якого розшукують російські правоохоронці і який нині проживає в Ізраїлі. А власник

Media International Group Рабинович — лише номінальний, а якщо точніше — підставний власник видання.

Ще за однією версією, видання купили відомі своїми аферами металургійні олігархи брати Чорні.

Сам же Рабинович заявив, що його основна робота — «санація ЗМІ». «Ми беремо видання, які перебувають в економічній скруті, і робимо їх прибутковими», — пояснив він. (Цікаво, які прибутки він має від своїх «бойових листків» на зразок «Сто-

личные новости» та «Столичка». — Ред.) І взагалі, мовляв, він не має жодного стосунку до братів Чорних, а з Невзліном спілкувався лише телефоном, коли обговорювали умови продажу газети.

На думку багатьох, такий «Фінт вухами» Невзлін зробив для того, щоб якось дистанціюватися від «Московских новостей» і позбавити видання слави опозиційного до Кремля. Таким чином, очікують приходу нових рекламодавців і спонсорів. Отже, такий собі гешефт?

За повідомленнями інтернет-видань

✓ Офіційно

ПРИПИНІТИ «НАЇЗДИ» НА «БІБЛІОН»

Голові Печерської районної державної адміністрації Києва А. КОВАЛЕНКУ

Шановний Анатолію Андрійовичу!

12–13 липня 2005 року представниками Печерської районної державної адміністрації було проведено позапланову перевірку книжкового кіоску «Бібліон» біля станції метро «Либідська».

За наявною у нас інформацією, Печерська районна державна адміністрація має намір демонтувати книжковий кіоск «Бібліон» біля станції метро «Либідська», а також

інші кіоски Академії в Печерському районі Києва, для чого шукає лише привід.

Якщо це й справді так, то такі дії незаконні. Вони порушують вимоги ст. 18–19 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, п. 1 ст. 10 Європейської конвенції про захист прав і основних свобод людини, конституційне право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань, яке закріплене ст. 34 Конституції України та ст. 9–10 Закону України «Про інформацію». Це також пряме обмеження права віль-

но збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб — на свій вибір, яке може бути обмежене лише у чітко встановлених законом випадках.

Тому на підставі викладеного вище вимагаємо:

1. Вжити заходів щодо припинення незаконних дій посадових осіб Печерської районної державної адміністрації.

2. Про ухвалені рішення повідомити у встановлений законодавством термін.

Керуючий справами — секретар Президія В.Г. КОРОТКІН

✓ Давно пора

МОСКАЛЮ ПОРА У ВІДСТАВКУ

Президент Віктор Ющенко пропонує заступникові міністра внутрішніх справ Геннадію Москалю й керівникам обласних управлінь МВС піти у відставку, якщо до 2006 року в боротьбі з організованою злочинні-

стю не буде досягнуто відчутних результатів. Про це Ющенко заявив під час колегії, присвяченої результатам роботи МВС за перше півріччя 2005 року.

«Висновок перший: істотних змін у криміно-

генній ситуації в Україні не відбулося», — сказав Ющенко. Він також зазначив, що міліція не зуміла радикально змінити ставлення суспільства до своєї роботи. «Ви не заволоділи душами людей», — наголосив Президент.

Офіційно

НЕ ПОВИННО
БУТИ ПРИВІЛЕЇВ!ЗАЯВА щодо увідповіднення
до чинної Конституції України
персонального складу українського урядуПрезидентові
України
В. А. ЮЩЕНКУПрем'єр-міністрові
України
Ю. В. ТИМОШЕНКО

Згідно зі статтею 24 Основного Закону України, не може бути привілеїв за ознаками раси й етнічного походження, що передбачає рівні конституційні права для всіх громадян України, які повинні бути відповідно представлені у всіх гілках державної влади. Насправді ж у нинішньому складі Верховної Ради, яка залишилась Україною у спадок від поваленого злочинного режиму Кучми, перебуває, за повідомленням народного депутата В. Семенюк, 203 парламентарії єврейського походження, що становить понад 45% вищого законодавчого органу. Це при тому, що в загальній кількості серед населення України, згідно з Всеукраїнським переписом населення 2001 року, чисельність євреїв не перевищує 0,2%, тобто маємо справу з грубим порушенням конституційних прав усіх громадян України, оскільки привілеєм бути обраними до вищого законодавчого органу скористалась у безпрецедентно невідповідному обсязі невеличка національна єврейська меншина.

Схожа ситуація спостерігається і в найвищому виконавчому органі, де міністерські посади, на нашу думку, займає велика кількість неукраїнців. Офіційних даних про на-

ціональний склад уряду досі не оприлюднено. Та відомо, що серед високопосадовців, які або є євреями, або яких вважають такими, що мають єврейське походження, ситуація виглядає таким чином:

а) євреї — Є.Червоненко, Д.Жванія, Р.Зварич, Б.Дейч, О.Рибачук;
б) ймовірні євреї — П.Порошенко, С.Піскун, О.Зінченко, О.Турчинов.

Окрім цього, в українському суспільстві існує думка про проєврейську спрямованість Р.Безсмертного, А.Грищенка та деяких інших урядовців. Таким чином, з 25-ти найвищих високопосадовців (сюди віднесені також секретар РНБО П.Порошенко, Держсекретар О.Зінченко, Генпрокурор С.Піскун, Голова СБУ О.Турчинов та Голова Верховної Ради Криму Б.Дейч) близько 30% займають дійсні або ймовірні євреї, які разом із «проєврейськими» урядовцями наближуються до тих 45% єврейської складової у Верховній Раді України. Тобто знову маємо справу із грубим порушенням конституційних прав більшості громадян України, передусім — представників Української титульної нації.

Виходячи з наведеного, просимо:

1) оприлюднити дійсний національний склад уряду та обласних адміністрацій, Верховної Ради України та обласних рад;
2) увідповіднити склад уряду, Ради національної

безпеки і оборони, Державного секретаріату, Генеральної прокуратури, Служби безпеки України до вимог Конституції України;

3) надати відповідь у встановлений законодавством термін.

Голова Української
Консервативної партії
Г. ЩОКІНГенеральний
секретар ВГПО
«Український вибір»
М. ДРОБНОХОДПрезидент Всеукраїнської
громадської організації «Антина-
клепницька Ліга України», заслужений
діяч науки і техніки
України М. СЕНЧЕНКОГолова Конфедерації
недержавних вищих
закладів освіти Украї-
ни, заслужений праців-
ник освіти України
М. ГОЛОВАТИЙСпівголова Київської
спілки викладачів
вищої школи та на-
уковців України,
професор
В. КУЗЬМЕНКОГолова Федерації
патріотичних видань
України, професор
В. ЯРЕМЕНКОКеруючий справами —
секретар Президії
МАУП В. КОРОТКІНПрезидент
Громадської
організації
«Антинаклепницька
Ліга» Ю. БОНДАРВерховний отаман
Азово-Чорноморського
козацького Війська
В. КАЛЕНЯКВиконавчий директор
Федерації патріотичних
видань України
Я. ОРОС

На часі

УКРАЇНЦЯМ ВІДКРИЮТЬ
ПРАВДУ ПРО ГОЛОДОМОРМіністру освіти
і науки України
проф. С. НІКОЛАЄНКУ
Шановний Станіславе
Миколайовичу!

Президія МАУП висловлює Вам вдячність за схвалення та надання грифу Міністерства України навчальній програмі «Голодомори в Україні XX століття», яка була розроблена Академією разом з Асоціацією дослідників Голодоморів в Україні із залученням українських вчених із багатьох українських міст. Офіційне схвалення цієї навчальної програми започатковує історичне схвалення страшною правдою про зумисну організацію голодоморного винищення українства єврейсько-більшовицькими терористами, які злочинним шляхом захопили владу 1917 року. Вивчення цієї програми разом із вказаними в ній джерелами дасть змогу нарешті дізнатися про справжні ідео-

логів, організаторів і виконавців цього небаченого геноциду в історії людства, зніме багаторічний цензурний зашморк з об'єктивних дослідників і українських істориків, поверне до українського народу правду про мільйони замучених Голодоморами його дітей і синів.

Вивчення наслідків злочинного свавілля єврейсько-більшовицької влади на теренах України є особливо актуальним в наші часи, коли Україна за останні 15 років втратила ще 5 мільйонів свого населення, яке зловмисно, методично і безжалісно знищувалося в Україні або виштовхувалося за її кордони. Хто став мультимільйонером на черговому збоїніні українського народу загальноомовно. Нині саме їх «істориків», які їх обслуговують, охоплює тваринний жад від розголосу страшною правди про Голодомори українства, оскільки історичні

паралелі прослідковуються доволі чітко.

Програма «Голодомори в Україні XX століття» буде супроводжена відповідним навчальним посібником, роботу над яким завершує науковий колектив Інституту культурологічних та етнополітичних досліджень імені Митрополита Іларіона на МАУП. Сподіваємося, шановний Станіславе Миколайовичу, і на подальшу підтримку Міністерства освіти і науки України у справі впровадження в усіх середніх і вищих навчальних закладах навчальної програми «Голодомори в Україні XX століття» з 1 вересня ц. р. Фінансові витрати на виготовлення цієї програми МАУП готова взяти на свій кош.

З повагою
президент МАУП
Георгій ЩОКІН

Феміда

У БЕЗПІДСТАВНИХ ВИМОГАХ — ВІДМОВИТИ!

Національна теле-
компанія УкраїниАТЗТ «Українська
незалежна
ТВ-корпорація»ТОВ «Телерадіоком-
панія «Студія 1+1»

Голова самопроголошеної Антифемідаційної ліги України, відомий український і сінюїстський прихвостень Олександр Найман у січні 2004 року звернувся з позовом до колективного підприємства «Редакція газети «Сільські вісті», Міжрегіональної Академії управління персоналом, Василя Яременка про захист честі, гідності і ділової репутації. Що ж образило О.Наймана в публікації В.Яременка в газеті «Сільські вісті» і тижневику «Персо-

нал Плюс»? Те, що він, «сіюїстський кумир», «наживає політичний капітал ідеологічними спекуляціями, інсинуаціями і чистою води брехнею і наклепом», «дуже поганенький журналіст», якого за фаворну непридатність свого часу вигнали з «Вечірнього Києва», «сіюїстський чербер».

Телекомпанії УТ-1, «Інтер», «1+1» упродовж кількох місяців направляли своїх представників до Оболонського районного суду Києва, де слухалася справа, і подавали негативну інформацію в теленовінах про Міжрегіональну Академію управління персоналом і позитивну про «борця з антисемітизмом» О.Наймана, хоча сам він не порушував питання про якісь «антисіюїстські» чи так звані «антисемітські» нападки на нього, в усяко-

му разі у цій позовній заяві.

18 травня 2005 року суд виніс рішення, яким повністю відмовив О.Найману у його безпідставних вимогах. Отож тепер незаконно створену Антифемідаційну лігу України, яку очолює О.Найман, з повним правом можна перейменувати у «дифамідаційну», що точніше відповідало її суті.

Враховуючи великий інтерес, який проявляли Ваші телеканали до цієї справи, пропонуємо (а від УТ-1 вимагаємо): оскільки МАУП — один з найбільших платників податків, подати рішення без будь-яких власних коментарів.

Керуючий справами — секретар
Президії МАУП
В.Г.КОРОТКІН

Резонанс

МІНІСТР ВИВЧАЄ УКРАЇНСЬКУ МОВУ

У №8 (106) «Персонал Плюс» опублікував звернення Всеукраїнської громадської організації «Антинаклепницька Ліга України» до Президента України Віктора Ющенка, в якій було порушено питання про доцільність перебування на високих посадах осіб, які не володіють державною мовою і не користуються нею під час виконання посадових обов'язків. Зокрема йшлося про міністра з надзвичайних ситуацій України Давида Жванію. І ось недавно з Головного управління Державної служби надійшла така відповідь:

ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ
ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ
УКРАЇНИВсеукраїнська
громадська організація
«Антинаклепницька
Ліга України»
03039, Київ, проспект
Червонозориний, 119

Головне управління державної служби України опрацювало доручення Кабінету Міністрів України від 16.05.2005 р. № 50805/1/1-05 за листом керівників громадських організацій про призначення на керівні посади осіб, які не володіють державною мовою.

Відповідно до статті 114 Конституції України, персональний склад Кабінету Міністрів України призначає Президент України за поданням Прем'єр-міністра України.

Згідно з Указом Президента України від 15.12.1999 р. № 1572, «посади Прем'єр-міністра України, Першого віце-прем'єр-міністра, віце-

прем'єр-міністрів, міністрів за характером повноважень, порядком призначення на посади та звільнення з посад належать до політичних і не відносяться до категорій посад державних службовців, визначених Законом України «Про державну службу».

Указом Президента України від 7 травня 2005 р. № 757 Жванію Давида Важаєвича призначено міністром України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи.

Міністерство України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи поінформувало Головне управління державної служби України, що з дня його утворення українська мова як державна є обов'язковим засобом спілкування у здійсненні міністерством визначених повноважень: виданні влас-

них актів, діловодстві, проведенні засідань колегії, оперативних нарад та інших заходів.

Відповідно до Державної програми розвитку і функціонування української мови на 2004–2010 роки, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 2 жовтня 2003 року № 1546, та згідно з рекомендаціями Головного управління державної служби України від 28.07.2003 р. № 52/5077, в міністерстві щороку проводиться навчання працівників з підвищення кваліфікації за програмою постійно діючого семінару (курсів) з української мови.

Вільне володіння українською мовою як державною — обов'язкова умова у конкурсному відборі громадян на державну службу, призначенні на посаду.

Відповідно до статті 6 Закону УРСР «Про мови в Українській РСР» із змінами і доповненнями, вне-

сеними Законами України від 28 лютого 1995 року № 75/95-ВР, від 6 березня 2003 року № 594-ІV, обов'язком службових осіб є володіння мовами роботи органів і організацій. Службові особи державних, партійних, громадських органів, установ і організацій повинні володіти українською і російською мовами, а в разі необхідності — й іншою національною мовою в обсязі, необхідному для виконання службових обов'язків.

Незнання громадянином української або російської мови — не підстава для відмови йому в прийнятті на роботу. Після прийняття на роботу службове особа повинна оволодіти мовою роботи органу чи організації в обсязі, необхідному для виконання службових обов'язків.

Заступник
начальника Головної
держслужби В. ТКАЧ

ВІД РЕДАКЦІЇ

Сподіваємось, що й справді певні посадовці у позаробочий час студіюють підручники української або користуються послугами репетиторів... Хоча, якщо згадати колишнього экс-віце-прем'єра Миколу Азарова з його «українською», то краще вже вдатися до послуг перекладача із суржика. А то іноді здається, що потрапляєш не на серйозний виступ відповідальної особи, а на концерт Верки Сердючки. Тішить те, що ми тут не одні. Принаймні яке задоволення отримуєш, коли слухаєш виступи колишнього російського прем'єра, а нині посла РФ в Україні Віктора Черномірдіна! Через фразеологічні звороти, як стверджують анекдоти, «повисівся» вже не один перекладач.

✓ Особистість

Міжнародна конференція «Діалог цивілізацій: сіонізм – найбільша загроза світовій цивілізації», яка недавно відбулася в Міжрегіональній Академії управління персоналом, збирала велику кількість знаних у світі науковців і громадських діячів, послів іноземних держав і просто тих, кому не байдужа доля людства. Серед учасників конференції був і відомий громадський діяч, публіцист із США, дослідник теми сіонізму Девід Дюк. Як тільки цього науковця не називала єврейська преса – і кулуарсько-кланівцем, і фашистом, і ультра націоналістом... До речі, якщо зробити побіжний аналіз матеріалів, присвячених Девіду Дюку, то 80% з них – негативні. Мовляв, він і факти перевернує (хоча це звинувачення голослівне), і всі його виступи – суцільний антисемітизм (тут «критикани» підмінюють поняття «антисемітизм» і «антисіонізм»).

Свого часу Девід Дюк виграв вибори до Конгресу. Балотувався на посади губернатора і сенатора. До того ж за нього проголосувало понад 60% виборців. Його не раз попереджали, що дослідження теми сіонізму – заняття небезпечне.

Його публічні виступи про зовнішню політику і політичних лідерів США викликають великий резонанс у всьому світі. «Мені не подобається жоден кандидат. Я гадаю, що обидва – і Буш, і Керрі – це жартівля для цієї країни, оскільки вони сприяють тероризму в усьому світі», – сказав в інтерв'ю напередодні виборів президента США Девід Дюк.

Тим часом в «оплоті демократії та свободи слова» публіцист знавався і зазнає утисків. За надуманим приводом його кинули до в'язниці. Згодом сіоністські мас-медіа брехливо розповідали: за розпалювання міжнародної ворожнечі (нічого не нагадує?).

Девід Дюк розповідає про ті часи:

— У 2001 та 2002 роках я виступав на телеканалі «Аль-Джазіра» із закликом до Америки втриматися від агресії. Держдеп тиснув на владу Катару, аби вона не допустила інтерв'ю до ефіру, але телеканал все одно показав мій виступ. А невдовзі мене звинуватили у несплаті податків, хоча на той час я їх заплавав на 6 тисяч доларів

більше. Судовий процес був блискавичним – мене засудили до десяти місяців ув'язнення та до штрафу. Якби навіть я і скоїв це правопорушення, то за нашими законами мав відбутися покарання у в'язниці низького рівня безпеки, де перебувають дрібні злочинці. Мене ж кинули до в'язниці, де сиділи вбивці і злодії. В Америці немає політичних дисидентів, але є ефективні методи розправи над ними. Проте я вийшов звідти сильнішим, готовим більш як будь-коли до боротьби за свободу американців і євро-

уряд.

— Чи пропонували вам за матеріальні блага відмовитися від дослідження сіонізму?

— Вони знали, що я сильний і ніколи не спинюся, тому й не пропонували хабарі. З часу обрання мене сенатором вони робили все, аби зашкодити мені. Медіа в Америці майже повністю контролюють сіоністи. Ви в Україні маєте більше свободи, ніж ми в Америці.

— Певні структури й організації вас називають ледь не головним антисемітом і нацистом

Девід Дюк:

«В УКРАЇНІ БІЛЬШЕ ДЕМОКРАТІЇ, НІЖ У США»

пейців, за визволення всього світу від глобалізму, який руйнує нашу індивідуальність, свободу, культурну спадщину.

— Чи відчували ви якусь підтримку, перебуваючи в ув'язненні?

— У мене багато друзів, чудових людей. І серед них президент МАУП Георгій Щокін. Перебуваючи у в'язниці, я отримав тисячі листів, де мені висловлювали підтримку.

— Вам забороняли прихитити до цієї конференції у Києві?

— Ні, такого тиску не було. Хоча уряд намагався утримати мене від виступів, особливо стосовно арабів. На мене тисли в Америці, аби ми не мали розуміти, мене обирали до Палати представників у Луїзіані. Я балотувався на посаду сенатора США, одного зі ста найвпливовіших осіб у світі! Це свідчить, що ідеї, які я проголошував, популярні серед пересічних американців. Однак проблема в тому, що Америку, як і багато інших країн, контролюють євреї, які впливають на медіа та

світу. Однак однією з головних свобод є свобода слова...

— Для українців (і для американців) дуже важливим є захист свобод: слова, самовисловлювання, політичного вибору. Однак говорити лише про порушення свобод євреїв неправильно. Так, у 30-х роках тепер уже минулого століття, коли відбувалося масове винищення українців, фактично керівниками й організаторами геноциду були євреї – керівники РСРП. До речі, у своїй книжці «Ціна перемоги» відомий дисидент Олександр Солженіцин пише про шістьох керівників таборів ГУЛАгу, які знищили людей більше, ніж німці під час війни. Всі шестеро були євреями.

Та зараз більше розмов точиться про Голокост. І ви маєте запитати себе, чому ваші медіа так багато говорять про єврейський Голокост і так мало про геноцид українського народу – масовий голодомор, винищення мільйонів людей у таборах. Це приклад того, кому наші медіа надають перевагу. І це не лише у вашій країні – так у всьому світі. 60 мільйонів людей загинуло під час Другої світової війни. Якщо ви звернете до мас-медіа, то заважатиме, що тут основну увагу приділяють євреям. На це є політичні причини: прагнення підтримати Ізраїль у його війні проти народу Палестини, а також бажання послабити опір пануючому єврею у медіа та уряді.

— За кілька місяців до конференції «Діалог цивілізацій» у Новому Орлеані відбулася схожа

конференція. Розкажіть, будь-ласка, про неї.

— Ми провели європейсько-американську конференцію, присвячену свободі та спадщині українців, французів, німців, англійців, італійців. Актуальність конференції пояснюється нападами на спадщину європейців. Сіоністи намагаються створити багатонаціональне суспільство, зруйнувати самобутність націй. Ми хочемо, аби кожна нація зберегла свою індивідуальність, свої цінності, традиції. Нині в Європі відбувається процес еміграції. Україна завоює свої позиції у європейській співдружності. Можете бути впевненими: еміграція буде, але не з Європи, а з країн третього світу. Європейці можуть ладити одне з одним досить непогано. У нас різні мови, культури, однак у нас і багато спільного. Наразі європейській цивілізації близько 2000 років. Ми, європейці, будемо співпрацювати. Ми ніколи не воюватимемо одне проти одного.

У багатьох європейських країнах низький рівень народженості. Ми втрачаємо 40% населення. Це схоже на геноцид. Натомість кількість населення в країнах третього світу зростає. Звісно, це їхнє право. Однак якщо ми не вирішуватимемо проблеми європейців – еміграція, зниження рівня народженості, – то просто вимремо. Уже зараз Британія почасти більше схожа на Африку й арабські країни, ніж на Британію. Я поважаю всіх людей, але хочу захистити європейські традиції. Я хочу наступного року побачити Україну, а не Африку. Гадаю, ви боротиметеся за своє місце під сонцем.

— Ваші враження від конференції «Діалог цивілізацій: сіонізм як найбільша загроза світовій цивілізації»?

— Ця конференція надзвичайно важлива не лише для українського народу, а й для всього світу. Сіонізм посягає на свободу і незалежність всіх людей. Глобалізація знищує не лише свободу слова, а й свободу самосвідомості. Єврейське панування надто небезпечне не лише для палестинців, а й для українців, французів, американців, німців, росіян. І ми всі повинні стати на захист нашого способу життя, наших традицій і всього, що для нас важливе. Я аплодував організаторам цієї конференції. Це просто фантастика! Президент МАУП Георгій Щокін доклав дуже багато зусиль, аби вона відбулася.

Розмовляв Богдан ДОВНІЧ

✓ Антирейтинг

НАРОДНА ДОШКА ГАНЬБИ

Захисники і прибічники юдо-нацизму та організованої єврейської злочинності в Україні

1. Д. Табачник – «гуманітарний» віцепрем'єр уряду Януковича, який збагатив свій сумнівний пошлюбний список ще й причетністю до масового викрадення уніскальних історичних документів з державних архівів.

2. І. Химка – професор-історик (Канада, Альбертський університет). Вважає українців найбільшими в історії неводами, оскільки вони визнають злочини радянської влади перед Україною і передусім Голодомор 1933 року як акт геноциду. Натомість блюзнірський пропонує визнати неіснуючі факти масових злочинів українців перед єврейським народом.

3. А. Мокроусов – шеф-редактор часопису «Критика», який опублікував у своєму виданні (№ 5, 2005), присвяченому 60-річчю Перемоги над фашизмом, антиукраїнську маячню І. Химки. Один з авторів провокаційної декларації української псевдоінтелігенції.

4. М. Попович – директор Інституту філософії НАН України. Незмінний «весьліний генерал» на всіх юдо-нацистських збіговиськах. Паралізував діяльність Нацради з телебачення і радіомовлення України, саботувавши рішення Кабміну про надання цій структурі частини приміщення, зайнятого на сумнівних підставах його Інститутом. Один з основних авторів провокаційної «декларації».

5. С. Кульчицький – співробітник Інституту історії НАН України. Своїми псевдонауковими експертизами саботує визнання Голодомору 1933 року актом геноциду юдо-більшовицької влади над українцями.

6. Ю. Шаповал – співробітник Інституту історії НАН України. Намагається монополізувати доступ до архівів КДБ, аби широкий загал не дізнався, що у керівників організації цієї конференції, це просто фантастика! Президент МАУП Георгій Щокін доклав дуже багато зусиль, аби вона відбулася.

7. Т. Чорновіл – народний депутат України. Спекулюючи ім'ям свого славетного батька, прикриває, за достовірними да-

ними, один з найганебніших видів злочинності – контрабанду українських дівчат і жінок до осередків розпусти Європи та Азії.

8. Н. Лігачова – графоманка, яку двічі вигнали з державного телебачення за профнепридатність. Керівник проекту «Телекритика», що фінансується з міжнародних сіоністських фондів. Затягала україножерка, одна з авторів та активних поширювачів провокативної «декларації української інтелігенції».

9. В. Лисицький – колишній урядовий секретар Кабміну часів Кучми, борець з українською в підпорядкованих йому державних структурах. Нині – «представник української інтелігенції» в одній компанії з Поповичем, Мокроусовим, Стріхою, Шаповалом, Майбородою та іншими служакми юдо-нацизму.

10. Є. Захаров – один з керівників Харківської правозахисної групи. Розробляє для юдо-нацистських інструкцій псевдосудових розправ над національно свідомими патріотами України.

11. В. Якубенко – адвокат. Наближений до Харківської правозахисної групи. Автор провокативних статей на кшталт «Бий жидів, рятуй свободу слова», спрямованих на розпалювання міжнародної ворожнечі. Аж ніякий не професіонал – з ганьбою програв справу із захисту відомого юдофільного професора Гараня юному юристу МАУП.

12. О. Козерод – власкор Агенції єврейських новин – легальної структури сіоністських спецслужб. У своїх фальшивках з України паплюжить національну гідність українців, їхні традиції, віру, культуру, саме право українців бути народом, нацією. Брехні Козерода потім лягають в основу так званих незалежних моніторингових фактів антисемітизму в Україні для уряду Ізраїлю та Держдепу США.

13. І. Кресіна – політолог, доктор наук з Інституту права НАН України. За власним визнанням, – співатор принаймні двох законопроектів, покликаних надати представникам «організованого єврейства» особливий статус, який виводить їх з-під дії Конституції та законів України.

14. О. Чорноморов – лідер «Російського блоку Криму». У своїй затятій шовіні-

стичній позиції, спрямованій проти українського та кримськотатарського народів, солідаризувався з найганебнішими провокативними діями юдо-нацистських структур на півострові.

ЗМІ та організації, які захищають або всіляко підтримують юдо-нацизм та єврейську організовану злочинність в Україні

1. Харківська правозахисна група – юдо-нацистський осередок, що існує на кошті одіозного сіоністського фонду «Відродження». У своїх ЗМІ (див. нижче) паплюжить справжніх патріотів України та подає інструкції для псевдосудової розправи з ними. Постачає та фінансує юристів для підтримки провокативних юдо-нацистських позовів проти національно свідомих українців.

2. «Права людини», «Свобода висловлювань і приватність» – інформаційно-аналітичний бюлетень Харківської правозахисної групи та додаток до нього. Редактор-упорядник – Є. Захаров.

3. «Львівська газета» – від заграваних з юдо-нацистськими структурами в Україні перейшла до шквотливої підтримки антидержавницької діяльності цих організацій. Поширює та пропагує так звану декларацію української інтелігенції.

Позиція газети викликає гнівний осуд справжньої інтелігенції Галичини.

4. ТОВ «АТН» (Агенція Телебачення Новини) – недержавна телеструктура, зареєстрована в Харкові. На замовлення юдо-нацистських організацій виготовляла і поширала, зокрема через РТК «Тоніс-Центр», недостовірну інформацію про перебіг службового конфлікту між колишнім керівником Харківського інституту МАУП і новопризначеним керівником закладу. Посилено роздувала фальшиву версію про «антисемітський підґрунт конфлікту». Згодом цю фальшивку через видання В. Рабновича по всьому світу розповсюдили єврейські ЗМІ. Співпрацює з Харківською правозахисною групою та Є. Захаровим.

www.mignews.org.ua

✓ Сторінки з книжки

Продовження. Початок у № 28.

США: ВНУТРЕННІЕ УГРОЗЫ

Невозможно отрицать, что в США усиливается влияние Ислама. Ежегодно 50–80 тысяч американцев обращаются в Ислам. Теракты 11 сентября не замедлили, а ускорили этот ритм. 87% из 1209 американских мечетей построены за последние неполных 30 лет и четверть — за последние 10 лет. Более половины правоверных, собирающихся в Исламском культурном центре Нью-Йорка, это обращенные, в большинстве своем негры, азиаты и латиносы. Из 5–8 миллионов американских мусульман 40% обращенных. С увеличением мусульманской иммиграции из Азии и арабского мира магометане к 2005 году станут в США многочисленной евреев. Коран после 11 сентября 2001 года стал одним из бестселлеров. Американские обращенные становятся крайними пуританами и дистанцируются от «аморального и упадочнического» американского образа жизни.

Согласно агентству UPI, имам мечети в Дирборне Хейтс (штат Мичиган), «иммигрировавший» из Ирана десять лет назад, заявил в марте во время проповеди: «Мы распространяем благое слово нашей веры в Америке точно так же, как вы посылали когда-то миссионеров в Африку к югу от Сахары». Националисты, такие как Патрик Бьюкенен и Пат Робертсон, считают, что правительство сделало бы лучше, если бы приостановило этот подъем Ислама в США, а не вело неокolonialные военные кампании на Среднем Востоке.

Усиливается нелегальная мексиканская иммиграция через южную границу. Частная невооруженная милиция «Сивил Хоумленд Дефенс» с марта 2003 года патрулирует мексиканскую границу в Калифорнии и Аризоне, чтобы остановить поток тайных иммигрантов (*USA Daily News Report*, 17 марта 2003 г.). Эта мотодивизионная милиция из 37 добровольцев передает проникших в США мек-

сиканцев пограничной полиции, которая их высылает.

Иммигранты становятся все более многочисленными и агрессивными и происходят настоящие битвы с сотнями мексиканцев, которые хотят перейти границу с применением силы. Но все пе-

сочисляет «Интернэшнл Геральд Трибюн». В Санта-Марии (Калифорния) во время окружного собрания по школьной политике один из членов бюро хлопнул дверью, потому что родители учеников задавали ему вопросы по-испански. В Сан-Диего директор ли-

ных бегло говорят по-английски. Им это не нужно. Число телеканалов на испанском языке постоянно растет, как и число рекламных объявлений на этом языке. Многие группы давления добиваются, чтобы английский стал единственным официальным языком в

роль над своими границами. Это не внушает доверия в военные времена, когда террористы пытаются проникнуть в страну, чтобы взорвать вас, — поясняет Стивен А. Камарота, директор исследовательского отдела Центра по изучению иммиграции. — Уровень нелегальной иммиграции можно опускать только с помощью

для г-на Робертса, в США нет аналогов таких организаций, как MRAP и LICRA.

Нелегальная иммиграция в США продолжается и, похоже, не беспокоит неоконсерваторов Буша, более озабоченных завоеванием Ближнего Востока, чем мерами против этого вторжения. Согласно информации Олдри Хадсон («Вашингтон Таймс», 1 февраля 2003 г.), «число нелегальных иммигрантов в США увеличилось более чем вдвое за последние десять лет, превысив 7 миллионов человек. Большой частью — это мексиканцы». По отношению к населению в целом, эта цифра превосходит число иммигрантов в Европейский Союз.

Американское государство очень недолговечно. Причина заключается в том, что США это не нация и не настоящая империя, а эфемерная социальная и экономическая конструкция. В отличие, например, от Китая с его этнической базой и тысячелетней цивилизацией, США построены только на материализме и на довольно примитивной христианской религиозности. Они представляют собой полную противоположность «долговечному народу» (выражение Раймона Роше) — это «недолговечная» цивилизация.

Следует провести параллель между Римской империей и американской имперской республикой. Первая погибла и вторая погибнет по одним и тем же причинам. Как показал историк Андре Лама в книге «Боги и императоры» (Изд. Писателей), Римская империя строилась вокруг блока «старых римлян», а через несколько веков она растворилась в этническом хаосе и погрязла в военных авантюрах. Однако существенное различие заключалось в том, что все границы Римской империи подвергались нападению, а Американская империя предпочитает нападать на других.

Само понятие Империи лишено смысла без минимальной степени однородности ее населения, что предполагает отказ от этнополитизма и от слишком сильного смешения разных народов.

Империя жизнеспособна лишь в том случае, если она основана на этноцентризме, соглашении родственных народов с одной цивилизацией, образующих одно этническое целое. Космополитическая империя, такая как нынешняя американская республика или Рим после Каракаллы, которая пытается навязать своим разным народам свое видение мира — от американского демократизма до Ислама — долго не просуществует. Римская империя имела, по крайней мере, цивилизационную миссию, могла многое предложить другим, а США — это не тот случай. XXI век не будет «американским веком», согласно священной формуле неоконсерваторов, а, вероятно, китайским...

Гийом Фай:

«ВСЕСВІТНІЙ ПЕРЕВОРОТ. ЕСЕ ПРО НОВИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ІМПЕРІАЛІЗМ»

рехватенные и высланные иммигранты оскорбляют полицейских и милиционеров и заверяют их, что вернутся снова. Лозунг СХД, численность которой быстро увеличивается: «Помогать пограничной полиции защитить наши границы от вторжения». Американские националисты обвиняют губернатора Аризоны Наполитано и конгрессмена Грихальбу (оба они мексиканского происхождения и ярые сторонники войны в Ираке) в том, что они «предатели» и сообщники нелегальных иммигрантов, предпочитающие «посылать американских солдат в Месопотамию, а не защищать южную границу белой Америки, которой угрожает вторжение». Они считают, что президент Мексики Висенте Фокс опасней Салдама Хусейна. Это досье можно продолжить. Его геополитический вес становится все больше.

Испанский язык в США неуклонно прогрессирует и это заставляет многих скрежетать зубами. Вот факты, о которых

потребуется от родителей говорить со своими детьми только по-английски, даже дома. В одной школе Аризоны новые правила обязывают говорить только по-английски в учебных классах, столовой и коридорах.

Однако все больше американцев учат испанский язык: на его долю приходится 50% всех изучающих иностранные языки. В некоторых школах Калифорнии, Аризоне и Массачусетса преподавание английского языка практически прекращено. Администрация (декрет Клинтона) вынуждена выпускать двуязычные брошюры. В Лас-Вегасе и Фениксе полицейские, которые учат испанский, ежемесячно получают надбавку в 100 долларов. Испанский все больше становится деловым языком. Покупательная способность испаноязычного населения предположительно вырастет с 1991 по 2007 год на 315%. Для англоязычного населения ситуация тревожная: только 4 миллиона из 35 миллионов испаноязыч-

США, как французский во Франции. Но эта борьба проиграна заранее. В 2020 году, предсказывает Доменико Масери, преподаватель языков из Калифорнии, «США станут двуязычной страной, как Бельгия».

Что касается «вторжения в США из Мексики», против которого выступают американские националисты и которое, похоже, не очень беспокоит находящихся у власти ястребов — им важнее завоевать Месопотамию с ее нефтью, то «Вашингтон Таймс» (2 февраля 2003 г.) пишет, опираясь на цифры, опубликованные Службой иммиграции и натурализации: «Число нелегальных иммигрантов в США увеличилось за последнее десятилетие более чем вдвое, превысив 7 миллионов человек. Большинство их составляют мексиканцы... Каждый год ориентировочно 350 тысяч нелегалов приезжают в США, обычно с визами, и остаются здесь... Это на 75 тысяч больше, чем в предыдущем десятилетии. «Суть в том, что Америка утратила конт-

прилагательного «огромный».

В той же «Вашингтон Таймс» консерватор-республиканец Пол Крейг Робертс не стесняется в словах: «В то время как президент Буш готовится нарушить границы Ирака, наши границы нарушаются людьми, которые определяются законами федерального правительства как «меньшинства, которым отдается предпочтение». Этот термин обозначает, что новым иммигрантам, как легальным, так и нелегальным, на основании их цвета кожи отдается предпочтение перед коренными американцами белой расы при поступлении в университеты, заключении трудовых соглашений с федеральными учреждениями, приеме на работу в частном секторе и продвижении по службе. Эта антиконституционная политика дискриминации коренных белых американцев широко применяется в последние два десятилетия и ни одна администрация не предпринимает ничего, чтобы ей помешать». К счастью

У попередній подачі статті Гійома Фая (№ 29) сталася помилка. Джерело (Гійом Фай. Всесвітній переворот. Ессе о новом американском империализме. Пер. с франц.: А.М. Иванова, Издательский центр «СЛАВА», ООО «Форт-Профи», Москва, 2005) наводит помилкові цифри. Насправді це речення слід читати так: «В статті «Цена Империи» (май 2003 г.) она повторяет тезисы обзорователя «Нью-Йорк Таймс» Пола Краммена, согласно которому американский военный бюджет (официально 400 миллиардов долларов в 2002 г.) фактически достигает 500 миллиардов вместе с «черным бюджетом», тайными расходами, не проходящими через Конгресс.

✓ **Феміда**

ПОРОШЕНКО ПРИГРІВ У СЕБЕ ПІД КРИЛЬЦЕМ КОНТРАБАНДИСТІВ ЗБРОЇ?

Прізвище першого заступника секретаря РНБОУ Юрія Терещенка, призначеного за поданням самого Порошенка, фігурує в кількох кримінальних справах, що розслідуються. Йдеться про контрабанду зброї до країн третього світу на десятки мільйонів доларів!

Напередодні саміту «Великої вісімки» у Великій Британії правозахисна організація «Міжнародна амністія» оприлюднила звіт, де, серед інших країн, звинуватила й Україну в постачанні зброї до Конго.

У звіті правозахисної організації, яка проводить кампанію проти поширення зброї у світі, стверджується: за поставлену українськими компаніями зброю повстанці у східному Конго й конголезький уряд розраховувалися діамантами.

Натомість секретар Ради національної безпеки і оборони України Петро Порошенко заявив, що «Україна не продавала зброю Конго незаконно» і що «Конго не входить у перелік країн, куди не можна постачати зброю».

Та для фахівців, які добре знають відповідальність в Україні за військово-технічне співробітництво та експортний контроль у такій сфері, як торгівля зброєю, «спростування» секретаря РНБОУ звучить непереконливо. І якщо навіть контрольовані українською владою державні компанії й не постачають зброю до Конго всупереч встановленим ООН міжнародним правилам, цілком імовірно, що це станеться.

Донедавна першим заступником секретаря РНБОУ — головою Комітету з політики військово-технічного співробітництва та експортного контролю при Президентові України був генерал Юрій Прокоф'єв, колишній військовий аташе посольства України в Ізраїлі. У № 21 від 14—20 червня «Свобода» повідомляла, що Генеральна прокуратура відновила розслідування кримінальної справи, порушеної 2002 року за фактом контрабанди ним зброї. По-

вертаючись у березні 1999 року з Ізраїлю по закінченні терміну відрядження, Прокоф'єв таємно від прикордонників і митників ввіз до України три пістолети марки JERUSCHO. Через якийсь час їх зареєстрували на ім'я тодішніх начальників ГУР МО І. Смешка та заступника начальника Центру стратегічного аналізу та планування при РНБОУ Г. Перевертанова. Коли ж Генпрокуратура зацікавилася обставинами ввезення цієї зброї, Прокоф'єв надав слідчим датований 1998 роком витяг із протоколу за власним підписом, згідно з яким йому, Смешку та Перевертанову зброю на чобіть подарувало керівництво ізраїльського міністерства оборони з нагоди 50-річчя створення цієї держави. Українська контррозвідка досі шукає оригінал цього «протоколу». Тим часом ізраїльська розвідка «Моссад» встановила, що ввезені Прокоф'євим «стволы» були придбані ним в одній із тамтешніх фірм.

Повідомивши про цю історію, автор «Свободи» припускає, що на своїй нинішній посаді Ю. Прокоф'єв міг би вивозити таємно від митників і крилаті ракети. Однак Президент Ющенко звільнив генерала із займаної посади, тож невідомо, чи встиг він скористатися цією порадою. Якщо ні — теж не біда, бо є підстави підозрювати, що нею скористається наступник Прокоф'єва.

Указом Президента України від 7 липня цього року № 1064/2005 першим заступником секретаря РНБОУ — головою Комітету з політики військово-технічного співробітництва та експортного контролю при Президентові України призначено 39-річного Юрія Терещенка. Прізвище цього колишнього співробітника Служби безпеки України й директора «Спецтехноекспорту» — дочірньої фірми державної компанії Укрспецекспорт — теж фігурує в кількох кримінальних справах, які зараз активно розслідують, а в одній з них уже й винесено обвинувальний вирок суду.

Зокрема за час перебування Ю. Терещенка директором «Спецтехноекспорту» укладено контракт з однією панамською компанією на поставку до Екваторіальної Гвінеї партії військової техніки. Та поки виручені за неї кошти прямували з Африки до України через Панаму, частина з них — понад 1,5 млн дол. — якимось чином опинилася на рахунку... американської фірми Technocality Inc. у Центральному Європейському міжнародному банку (Угорщина). Рахунок цей, як і «американську» фірму, контролював інший колишній співробітник Служби безпеки України, генеральний директор ТОВ УкрАвіаЗаказ В. Євдокимов.

Про цього «ділового партнера» нового першого заступника секретаря РНБОУ варто розповісти окремо. В. Євдокимов заарештували у квітні минулого року за обвинуваченням у контрабанді до Ірану й Китаю крилатих ракет, спроможних нести ядерну зброю. А 14 червня цього року Апеляційний суд Київської області визнав його винним і засудив до шести років позбавлення волі.

Під час судового розгляду встановлено, що на початку 2000 року громадяни Росії О. Орлов і Є. Шилєнко надали дочірньому підприємству Укрспецекспорт — спеціалізований зовнішньоторговельний фірмі «Прогрес» підроблені контракт від імені державної компанії «Росвооружение» і сертифікат користувача нібито від міністерства оборони Російської Федерації на поставку в цю країну 20 крилатих ракет Х-55. Контракт було використано як прикриття для вивезення ракет до Китаю та Ірану.

У квітні того ж року О. Орлов і Є. Шилєнко за допомогою генерального директора ТОВ УкрАвіаЗаказ В. Євдокимова переправили авіаційним транспортом за підробленими документами шість крилатих ракет Х-55СМ до Китаю. За них на рахунок «Прогресу» з рахунку контролюваної Євдокимовим фірми Technocality Inc. у Центральному Європей-

ському міжнародному банку (Угорщина) надійшли 600 тис. доларів.

А у травні-червні 2001 року в такий самий спосіб до Ірану вивезли ще шість крилатих ракет Х-55. За це «Прогрес» отримав від фірми В. Євдокимова 800 тис. доларів. Для «прикриття» розрахунків за вивезені до Ірану ракети було використано фактивні контракти між іранською, американською та кіпрською компаніями на поставку до Ірану газотурбінного обладнання для нафтопереробних заводів на суму понад 49 млн доларів.

Під виглядом розрахунків за цими контрактами, а фактично за крилаті ракети, на рахунок у все тому ж Центральному Європейському міжнародному банку (Угорщина) іншої американської фірми — SP-Trade Inc., розпорядником якого була громадянка України Л. Барановська (дружина підлеглого В. Євдокимова, працівника ТОВ «УкрАвіаЗаказ»), від іранців у квітні-травні 2002 року надійшло понад 7 млн доларів. (Загалом за контрабандне озброєння з України міністерство оборони Ірану сплатило майже 14 млн доларів.) Ці брадні гроші розійшлися по рахунках, відкритих на ім'я підставних осіб, у різних банках, зокрема й одеському Імекбанку, звідки їх було знято готівкою.

Імовірно, саме В. Євдокимов підказав Ю. Терещенку спробувати себе на слизькій стежці нелегальної торгівлі зброєю. Для прикладу, що одна кримінальна справа, порушена за фактом контрабанди до Словаччини 2002 року очолюваного Терещенком компанією «Спецтехноекспорт» партії військового спорядження, яке за документами значилося як радіатори до тепловозів. А спецслужби Великої Британії та Іспанії підозрюють, що саме на придбаннях у «Спецтехноекспорту» вертольотів група найманців на чолі з сином колишнього британського прем'єр-міністра. М. Тетчер здійснила в березні 2003 року невдалу спробу повалення уряду Екваторіальної Гвінеї. Британська кримінальна розвідка також шукає «спеціальну зброю, імовірно, пістолети», партія якої пройшла через Мальту з України 2004 року.

Зауважимо, що документи на призначення Ю. Терещенка першим заступником секретаря РНБОУ було подано до секретаріату Президента ще місяць тому. Тобто в Президента Ющенка було достатньо часу, щоб з'ясувати через відповідні служби, кого насправді його кум П. Порошенко пропонує йому призначити відповідальним за контроль над сферою торгівлі озброєнням. Тож призначення Терещенка може свідчити про те, що наші спецслужби просто даремно їдять свій хліб або що саме такі люди, як він, на думку керівництва держави, краще за всіх інших простежать за дотриманням «поняття» у цій сфері. Якщо це так, то чи варто було звільняти з посади Ю. Прокоф'єва і чи не краще призначити замість нього В. Євдокимова?

За повідомленням «Інтернет-Репортер»
www.rep.in.ua

✓ **Продовжуючи тему**

«ПРО АНТИСЕМІТИЗМ, ШОВІНІЗМ І СВОБОДУ СЛОВА... В ОДНОМУ ФЛАКОНІ»

Відгук на статтю невідомого автора з Kyiv Post editorial: «Виженіть Лук'яненка!»

Ось тобі і маємо — «Виженіть Лук'яненка!» Що ж все-таки сталося, що автора спіткав такий емоційний і логічний зрив? Бо інакше як станом «коли здають нерви» не можна виправдати емоційні вирази на кшталт: «огидний інцидент», «виригвана політика», «огидна оргія» та ін. Можливо, це дуже вдалий поетичний переказ, можливо... Але повернімося до суті справи. Як виявляється, «сам автор» на конференції «Сіонізм як найбільша загроза сучасній цивілізації» в Міжрегіональній Академії управління персоналом не був, тому судити з чийось слів про її академічність чи «псевдоакадемічність» йому мало би бути некоректно... Це по-перше.

По-друге, присутність на тих чи інших міжнародних конференціях людей, які поділяють різні політичні погляди, є нормальним явищем: згадаймо хоча б засідання ООН, де поруч і прибічники демократії, і адепти тоталітаризму. Але ж ми, здається, вже виростили з рамок радянської системи, чи не так? Чи, може, автор хоча побував у нову Берлінську стіну — тепер вже навіколо ідеї і практики сіонізму, засуджену світовим співтовариством як різновид фашизму, расизму та шовінізму? А «перл» — про «відповідальні країни», в яких критики сіонізму мають бути відторгнутими від суспільства, тобто вигнанцями у власних країнах, про що говорив? А щодо країн Європи, то автор, очевидно, говорив про «відповідальні країни», мав на увазі, що вони є табуованими відносно теорії і практики сіонізму! Цікаво, що це за сила така могутня, що заставляє мовчати велику Європу, та ще більш США про якусь «нехорошу тему»? Та ще й змусив власноруч проводити «політичне побивання» еретиків, як у темні часи Середньовіччя, до чого і закликає автор представників сучасної української влади? Отже, мабуть, є підстави для проведення таких конференцій, щоб

можна було на них: по-перше, поставити питання про проблему, по-друге, знайти відповіді на поставлені питання. Але, як на мене, у автора на меті навіть не закрити рота критикам ідеології сіонізму, який він свідомо підміняє поняттям антисемітизму. Найімовірніше, на задуми в автора посварили В. Ющенка, який недовго справедливо нагородив того ж Левка Лук'яненка, званням Героя України, з Юлем Тимошенко, який автор настійливо пропонує чи може вже й «наказує» вигнати, чи то пак «викинути» Героя України з її фракції!!! А як же бути тоді з правами людини, гарантованими Конституцією України для її громадян разом з правами на свободу думки і слова? Чи, може, автор статті залишився із за собою і собі подібними — єврейськими українцями?

А щодо шановного Левка Лук'яненка, якого попередники й, очевидно, ідеї натхненники автора з Kyiv Post «викинули» свого часу за вільну думку і слово на 27 років з України в мордовські табори, а нинішній автор хоче «викинути» з сучасної політики за те ж таки правдиво висловлювати і відстоювати свою думку і слово, то хочеться порадити йому таке: український караван на правильному шляху, і нікому не вдасться збити його на манівці.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

P.S. Судячи зі статті Бориса Бахтеєва «Про підписи та совість», опублікованої в останньому числі газети «Контраст» (№ 4 за 4 липня 2005 року), принципова позиція Левка Лук'яненка не дає спокою й іншим «єврейським українцям». Автор вже вимагає засудження позиції Лук'яненка від голови УРП «Собор» Анатолія Матвієнка та «одного із ідеологів УРП «Собор», вичищеного інтелектуала та знаного борця із антисемітизмом» — Максима Стріхи. То ж процес триває...

«Самостійна Україна», № 27 (621)

Сіоністи з Kyiv Post пропонують Президентові почати репресії проти українських патріотів

Переможці самі себе створюють

Студентська газета на шпальтах «Персоналу Плюс»

Наша мова

ТАМ, ДЕ ЖИВЕ

Мова — сорочка духу народу! Її невідомо шили з покоління в покоління. Вона вся — з батьківської землі, блакитного неба та безмежних лісів. Схід і захід сонця — її мереживо, місяць і зірки — прикраси. Її помережено калиною, барвінком і вишневим цвітом. Вона з полум'я очей натовпу, який переродився в націю.

А були часи, коли її намагалися спровести в небуття... І тоді світ раптом потрясло: «Реве та стогне Дніпр широкий...» Мій дідусь усе життя читав Шевченків «Кобзар». Я маюлою запитувала в нього: «Як можна читати одне й те саме?» (Тоді в мене була тільки одна українська книжка.) Дідусь відповів: «Це українська Біблія!» З того часу я часто чула такі слова, але ніколи не розуміла їхнього змісту. Аж до Помаранчевої революції. Лише там, на Майдані, я згадала, що мій дідусь так любив «мову з апострофом». Мене в школі привчили думати, що українська мова дуже важка. Якщо я не могла висловити свою думку українською, моя

Мій дідусь — єдина людина з мого дитинства, яка говорила зі мною українською мовою. Він чув мене співати, розповідати про Голодомор, який пережила їхня родина, про те, як йому доводилося годувати молодших братів і сестричку... І лише він один гукав: «Наталко, хутко йди їсти!» замість українського бридкого «йди кушати». Однак з дідусем я спілкувалася лише влітку, а з 1 вересня — знову до школи. І знову забувалися і мова, і пісні, і дідусеві наголоси. На жаль, саме школа сформувала у мене похиління хибні уявлення про мову. Предмет української мови у школі зведено до нудних правил. Не можу похвалитися талановитими вчителями української мови, адже мене навчали не мові, а граматиці. Звичайно, я не розуміла, за що мій дідусь так любив «мову з апострофом». Мене в школі привчили думати, що українська мова дуже важка. Якщо я не могла висловити свою думку українською, моя

вчителька нетерпляче вимагала: «Говори уже хоча бы на русском!» Я виростала з цим почуттям відрази до перекладу своїх думок.

А десь у роки сімнадцяти почала дізнаватися, що в якійсь частині єдиної української мови є різні діалекти. Це була престижна мова. Можливо, для тих, хто не може вимовити українською ані слова, це й так. Особисто я якійсь час так вважала, доки не дізналася, що в 30-х роках минулого століття в Парижі відбувся конкурс мов. Перше місце посіла французька — як наймиліше звучала. Друге місце — перська як найобразніша, найметафоричніша. Третє місце посіла українська мова! Однак про це в Україні мало кому відомо...

По-друге, про що нам говорять російські назви місяців: юнь, август, ноябрь? Ні про що. А ось українські назви роздумувати навіть не дитина. Кожен знає, що в липні почала липа, в серпні починаються жнива, а листопад має таке прозоре значення, що взагалі не потребує пояснень. Отже, твердження, що українська мова важка — то, я й сама не знаю, чому хочу спілкуватися ук-

раїнською. Коли я в транспорті розмовляю українською, хтось перепитує в мене, щоб пересвідчитися, що я справді володію українською, когось це дивує і я почуваюся не зовсім зручно. А хтось отримує від цього задоволення. Пам'ятаю, як на мене дивилася бабуся — вона просто сяяла, вона, здавалося, ладна була віддати мені все, що в неї є. І все це в Києві — столиці України...

У Західній Україні інша ситуація. Якось у Львові я хотіла дізнатися, скільки часу займає переклад з української на російську. Зустрінула першого зустрічного: «Извините, подскажите, пожалуйста, время». Мене ніби не заважали. Я так і не дізналася, скільки часу, аж доки не згадала, що це Львів. Іду в інший бік — Луганськ. У цьому місті в мене є знайома, яка спілкується тільки українською мовою. Коли я заїшла до неї в гості, вона була неймовірно рада. Звісно, пригостила і какао, і цукерками. Мимоліт згадала: «Є в мене відеозапис наших українських зірок: Таї Поваліш, Павла Зіброва та інших. Щодня дивлюся цей відеозапис і не можу стримати сліз... Де я живу? Чому, запитуючи в магазині про цукор, у відповідь чую: «Сахар в другом отделе»? Чому я почуваюся тут мов прокажена?»

Я не знала, що відповісти знайомій... Відтоді минуло рік. Зараз вона купує квартиру в Києві і сподівається, що тут її не зневажать. Інші мені здається, що це не просто річка розділяє Україну навіпіл, а глуха огорожа з охороною та собаками.

Моя кохана людина народилася на Івано-Франківщині. Коли він привіз мене до своїх родичів, я

Липневий привіт, наша рідна альма-матер! Більшість твоїх студентів зараз вигукують усім відому рекламну фразу: «А я на морі!» Раді за них! Однак є ще й ті, хто влітку зайнятий пошуком заробітку. Саме для них у цьому числі газети ми поговоримо на тему працевлаштування. На тих, кого хвилює питання двомовності в суспільстві, чекає рубрика «Наша мова». А всі інші просто зрадіють черговій перемозі студентів МАУП в особі Анни Римаренко. Отже, приємного відпочинку з «Лідером»!

Дослідження

ЗНАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ — ПРИКМЕТА ІНТЕЛІГЕНТНОСТІ ТА ВПЕВНЕНOSTІ У СОБІ

Я тішуся, що в нашій Академії розуміють: без володіння державною мовою неможливо стати повноцінним громадянином, патріотом України, інтелігентною людиною, політиком, державним діячем, кваліфікованим спеціалістом у будь-якій сфері діяльності. Майже всі викладачі нашого навчального закладу розмовляють українською, хоча й не всі досконало нею володіють. Це й підштовхнуло мене до проведення невеликого дослідження.

Я опитала викладачів МАУП, маючи намір проаналізувати їхню мовну поведінку в різних ситуаціях (дім, друзі, робота). Вже під час проведення цього опитування постала необхідність ідентифікації: респонденти насамперед мали визначити свою національність, а потім вжити рідну мову та мову спілкування.

Вдалося опитати 48 осіб (звісно, це небагато, однак результати все одно цікаві). З-поміж опитаних — українці, які назвали рідною мовою своєї національності; українці, які назвали рідною російську мову; росіяни (їх дуже мало).

Перша підгрупа — 25 осіб. Аналіз відповідей засвідчив, що 23 респонденти цієї підгрупи спілкувалися в дитинстві українською мовою, решта — російською. Останні визначили рідну мову саме за національністю.

Для перевірки точності самовизначення запитувала про мову батьків. Цікаво, що у 75% опитаних батьки розмовляли українською мовою, у майже 16% — російською, в усіх інших — мова батьків не збігається.

Отже, рідна мова у свідомості більшості опитаних є одночасно мовою батьків і мовою дитинства. У шлюбах, де батьки спілкувалися різними мовами, рідна мова визначається за національністю: живу в Україні, вважаюся українцем. Наразі власна мовна поведінка може суперечити визначенню рідної мови.

Лише половина з опитаних розмовляє рідною мовою зі своїми дітьми. Очевидно, віддаючи дитину до школи, де основна частина дітей спілкується російською, багато батьків свідомо переходять на російськомовне спілкування.

Майже 43% викладачів продовжують спілкуватися українською в позанавчальній сфері. Решта розмовляє українською лише в межах МАУП. Тобто вийшов за межі Академії — можеш розлазитися та (цитую) «спокоїно говорити на руском». Тим часом кожен другий означає, що він легко читає книжки українською і, за власними оцінками, вільно розмовляє нею. Співвідношення використання російської та рідної мови не на користь останньої.

Аби виправити цю ситуацію, «днів української мови» замало. Особисто я дізнаюся про ці дні тоді, коли вони вже закінчуються. Пропоную поставити в навчальних корпусах невеликі телевізори з відеоманітофонами, щоб можна було щоперевіти впродовж «днів української мови» дивитися відеореєстри про Карпати, Крим, Київ та інші куточки України, про наші традиції та обряди, про видатних людей України.

Раз на місяць варто запрошувати відомих людей. Однак не тих, якими цікавляться керівництво, а тих, кого хочуть бачити студенти. Для цього треба провести опитування студентів. Наприклад, колишні завдяки Людмилі Федорівні Біжик і Людмилі Степанівні Углярченко до нас приходили Катерина Бужинська та Богдан Бенюк. Це були найцікавіші зустрічі в МАУП за всі роки мого навчання. Студенти були б раді зустрічам із відомими акторами українських театрів, естрадними зірками, політиками, письменниками, музикантами — всіма, хто створює український культурний простір. Не зайвим було б також організувати перегляд українських фільмів. Я з друзями такі стрічки дивлюся. Й мушу сказати, що вони набагато кращі за американські «криваві бойовики» та низькопробні «мільні опери».

Наталія КУЗЬМЕНКО

Наш передплатний індекс — 06896

ПЕРСОНАЛ плюс № 30

Дискусійна тема

ВАГІТНІСТЬ — НЕ ПЕРЕШКОДА, А ЖІНОЧИЙ КОЗИР

Дитина! Яка з жінок не мріє про неї?! Ці рум'яні щічки, малесенькі ніжки та жваві оченята, які прагнуть пізнати світ! Однак, на жаль, не завжди дитина буває жаданою і не завжди вона з'являється вчасно. А ще, знову на жаль, вагітні студентки користаються своїм «становищем» на користь позитивного зарахування сесії

Як це так — запитаєте? Для багатьох — легко. Не раз чула на заліку або іспиті: «Ну, поставте мені «автоматом»! Я ж вагітна!» І всі ці дівчата щиро вважають, що так і має бути. А якщо викладач не погоджується і такі треба здавати «як усі», ці студентки ще довго обурюються незворушністю викладача. Ось я і прагну розібратися, хто має рацію.

Звичайно, вагітній важко і готуватися, і вчитися, іноді навіть до інституту приїхати (у транспорті вагітній не дуже зручно, особливо в час-пік, а на таксі не завжди є гроші). Та й звикли люди, що вагітна — майже те саме, що й хвора. Нею треба опікуватися, в усьому допомагати, щось дарувати (чи то нову сумочку — від чоловіка, чи то «автомат» — від викладача).

На останній сесії я була свідком жорстокої сцени. Студентка на другому місяці вагітності прийшла на іспит. Вона випросила собі «автомат», напередодні розповівши, що вагітна, що виношує з ускладненнями, що їй не можна хвилюватися... Звичайно, викладач поставив «відмінно» і відпустив. І так заліз за заліком, іспит за іспитом я слухала, що зворушливу історію про бажання народити дівчинку та гарно її виховати. І незмінно ця студентка виходила із заліковою в руках і посмішкою на обличчі. Як виявилось згодом, студентка ця вже два тижні як зробила аборт. Та це їй не завадило до кінця сесії

розповідати викладачам казки про бажану дитину та отримувати «автомати». Після цієї сесії я не могла спілкуватися з нею. Навіть суше «привіт» не можу їй сказати. Ця історія так вразила мене, що я вирішила розпитати викладачів про їхнє ставлення до вагітних студенток. Прізвища сту-

денток і викладачів не називаю, аби уникнути непорозумінь.

Викладач (жінка): «Я ставлю добру оцінку вагітним незалежно від місяця вагітності. Я з розумінням ставлюся до цього етапу жіночого життя і, якщо «майбутня мама» просить, зараховую без вагань.

Коли я була студенткою, чекала на свою першу дитину. Своїм становищем не користалася, а навпаки — намагалася одягатися так, щоб вагітність не була помітною. Пам'ятаю випадок, коли студентка прийшла здавати іспит. Викладач не зважав її «становища», почав задавати їй неймовірно запитання. Закінчилося тим, що вона нагородила у нього на іспиті. Я не хочу опинитися на його місці!»

До жінки, яка чекає на дитину, завжди ставилися з пошаною. Наші пращурі казали: «Вагітна під Богом ходить! Ображати та відмовляти не можна». Вони вірили в перевтілення душ у межах одного роду. Тому вагітна жінка вважалася носієм і пращурів, і нащадка. Вона — міст між минулим і майбутнім роду. Той, хто образив цю жінку, накладав на себе гнів і нащадків, і пращурів.

Нині ще існують ці забобони, тому люди намагаються не відмовляти вагітним. Сказала студентка, що вагітна — одразу добра оцінка в заліковій. І це, мабуть, правильно, зважаючи на те, що зараз дітей народжується мало. Вчені вже довели: уже з першого дня свого зародження плід фіксує емоції, реагує на інформацію. Якщо це так, то справді не варто влаштовувати на іспиті допит, щоб не завдати шкоди стресом. А якщо взяти до уваги, що на 100 пологів в Україні припадає 106 абортів, то вагітним взагалі треба на руках носити. Задля порівняння: за статистичними даними, в Білорусі на 100 пологів — 18 абортів(!)

Вагітна студентка: «Я нікого не звинувачую, але деякі викладачі, навпаки, вимагають ще більше

знань, ніж від звичайних студентів. Один взагалі мені сказав: «Як це ви народжуєте думаете? Кого? У вас же в голові нічого немає. Краще не народжуйте». Ну, і про що можна з такими викладачами говорити...»

Не таємниця, що в Україні смертність набагато перевищує народжуваність. Людей літнього віку в нас значно більше, ніж дітей, а діти до шести років становлять лише 5% усього населення! У нашій країні дозволено аборт, якщо термін вагітності не більш як 12 тижнів. Україна понад десять років тому приєдналася до Міжнародної конвенції ООН «Про права дітей». Її шоста стаття наголошує: «...кожна дитина має право на життя». Конвенція зобов'язує державу захищати права дитини — до і після її народження. Отже, в Україні мали б давно заборонити штучне переривання вагітності.

Викладач (чоловік): «Я не ставлю «автомати» взагалі. Це моя принципова позиція. Я не розділяю студенток на вагітних і не-вагітних. Вони всі — майбутні спеціалісти і всі мають стати професіоналами своєї справи. Для цього вони й прийшли до МАУП. Якщо вже сталося так, що вагітність настала під час навчання, то студентка, навпаки — має все гарно вивчити, адже вона повинна розуміти, що їй необхідно виготовити та виводити дитину».

І справді, якщо подумати, студентка бере на себе відповідальність за інше життя. Вона має усвідомлювати, що дитина — це не лялька, яку можна подарувати подружжю, якщо іграшка набридли. Знову ж, часу на навчання майже

не залишиться, а ще й гроші треба буде десь заробляти.

Вагітна студентка: «Я не можу сказати, що в період вагітності у мене виникали проблеми з навчанням. Навпаки — на дискотеки не ходиш, з друзями до ранку не гуляєш. Залишається більше часу на підготовку до семінарів і сесій. Щоправда, я завважала, що не всі з повагою ставляться до молодих вагітних. Не раз чула, що «це сама дитина і не варто поспішати». Однак викладачі мають розуміти: окрім навчання, має бути й особисте життя. У будь-якому разі інститут залишати не варто».

До речі, існує Постанова Кабінету Міністрів України № 309 від 1 березня 1999 року «Про підготовку науково-педагогічних та наукових кадрів в аспірантурі та докторантурі». Згідно з цією постановою, докторанти мають право на перерву в навчанні з його подальшим продовженням. До терміну перебування в докторантурі період вагітності та пологів не включають. Тобто в докторанта є рік (це максимальний термін) на доопрацювання своєї докторської дисертації. Отже, законодавство України піклується про майбутніх докторів наук. А що ж робити тим студенткам, які ще навіть до магістратури не дісталися? Це особисті проблеми кожного.

Наостанок можу сказати: маніпулювати дітьми — ганебно; навряд чи дитина зраділа б, якби дізналася, що її мати «продала» свій живіт за «автомат»...

Наталія АПРЕЛЬСЬКА

У пошуках роботи

Не кожен із твоїх знайомих зможе досягти успіху в житті. Комуś не вистачить впевненості в собі, комуś — рішучості. Ми звикли вважати, що всі наші друзі обов'язково стануть професіоналами, заробляти багато грошей і житимуть довго й щасливо. Щоб не впасти з сьомого неба, пропонуємо тобі обережно з нього злізти й подивитися правді у вічі. Можливо, хтось із твоїх знайомих займе місце, про яке ти мріяв усе своє життя. Можливо, його гаманець розповніє, а ти залишишся на лаві запасних. Тим часом він просто скаже: «Вибач, друже!» — і піде далі, вгору. Так і станеться, якщо ти вчасно не отямішся.

Отже, є ти, твій конкурент (друг, приятель, родич...) і твій працедавець. Як здобути те «святе місце», яке, як відомо, пустим не буває? Усе просто — посміхнися! Посміхнися долі й зроби

крок уперед.

Зазвичай усе починається з телефонної розмови. По-перше, кілька разів повторює своє ім'я, щоб тебе запам'ятали. По-друге, коли вже час співбесіди визначено, перевіряє, чи правильно ви розумієте один одного (тобто восьма година ранку чи вечора; четвер цього тижня, чи наступного та ін.). Попереджу: це не твої потенційні працедавець підлаштовується під тебе, а ти під них.

Етап другий — збір інформації про компанію, куди ти намагася влаштуватися. Ти маєш знати, хто керівник, інвестор, клієнти, конкуренти. Не зайве дізнатися, скільки років фірмі та з чого все починалося.

Етап третій — співбесіда. Щоб успішно пройти кризу цей «жах», мало знати зовнішній бік справи. Треба знати, як працює цей механізм. У будь-який спосіб отримай цю інформацію. Зокрема —

як прийнято вдягатися в цій фірмі, які цінності для команди найголовніші, як члени команди спілкуються між собою. Зроби так, щоб уже на співбесіді працедавець побачив у тобі члена їхньої родини. Наприклад, у деяких компаніях існує демократичний стиль одягу та спілкування. Працівники тут одягаються, як їм заманеться, незважаючи на посаду, спілкуються між собою «ти». Сам розумієш, якщо ти з'явишся на співбесіді у своєму найкращому костюмі, то ніщо тебе вже не врятує.

Знову ж таки, для цієї команди найголовнішим може бути почуття гумору і вміння швидко ухвалювати рішення, а ти можеш на співбесіді бовкнути, що намагася продумати все ретельно, кілька днів думаєш, перш ніж знайти вихід із ситуації. Для цього й потрібно зібрати інформацію, щоб знати, чого від тебе хо-

НЕМАЄ ДВЕРЕЙ, ЯКІ ПРОСТО В ДЕЯКІ З НИХ ТРЕБА

РЕКЛАМНІ ХИТРОСТІ, або ЧОМУ МИ КУПУЄМО ТЕ, ЩО НАМ НЕ ПОТРІБНО?

Рекламні агенції займаються не мистецтвом, як вважають деякі люди, а складним бізнесом, який потребує максимальної активізації творчих здібностей у межах поставлених маркетингових завдань. Щодня, оточивши себе дослідженнями та результатами фокус-груп, рекламисти думають над тим, як і чим завоювати споживача. Існує два способи заволодіти увагою цільової аудиторії торгової марки:

1) завалити її рекламою: закупити безліч рекламного часу, просвердлити в свідомості споживача дірку своєю настирливою інформацією;

2) знайти потужну креативну ідею: домогтися, щоб споживач із першого разу зрозумів усе, що йому хотіли сказати про бренд.

У першому разі необхідні великі капіталоукладення та майже не потрібна креативність. Другий спосіб — це максимум творчих зусиль і вагомим економія коштів (час на телебаченні не дешевий). Як тут не процитувати проспект «Великої реклами» (Great Advertising) компанії Unlever: «Креатив — це останній законний спосіб отримати незаслужену перевагу в умовах конкуренції».

Видатний рекламист Дональд Ганн здійснив 1992 року комплексне дослідження, яке ввійшло в історію під назвою «Звіт Ганна». Це дослідження стало щорічним, його проводять і донині. Щороку в межах цього дослідження відбирають 100 рекламних робіт, які отримали най-

більше нагород на міжнародних фестивалях. Далі вивчають комерційні результати рекламних компаній з використанням цих робіт. Ганн зробив висновок: реклама, яка виграє на фестивалях (тобто креативна), продає вдвічі краще, ніж некреативна.

Особисто мені більше імпонують дослідження спеціалістів компанії Millward Brown. Аналіз більш як 15 тис. реклам-

них робіт з усього світу та близько 14 млн інтерв'ю зі споживачами підтвердив, що брендоорієнтований креатив є найважливішим елементом створення ефективної реклами. Результати, отримані фахівцями Millward Brown, свідчать, що креативна реклама, орієнтована на бренд, доносить повідомлення до споживача в чотири рази ефективніше, ніж некреативна. Якщо хтось вважає інакше або стверджує, що креативна реклама не продає, нехай залишає рекламний бізнес. Зроблю акцент, що креатив завжди має бути націлений на бренд. Брендоорієнтована реклама — це не приліплений до продукту креатив, а гармонійне поєднання рекламного товару з креативною ідеєю. Тобто це ситуація, коли після перегляду ролика споживач не тільки зацікавлений його сюжетом, а й він запам'ятовує рекламовану марку. Гадаю, кожен чув, як знайомі або незнайомі люди, обговорюючи якийсь новий ролик, висловлюють

свої враження приблизно так: «Учора бачив класну рекламу! Не пам'ятаю, що саме рекламують, але музика (дівчина, киця, машина...) — просто супер!» Так, споживач у захваті від цього ролика, але це «реклама задля реклами». А вона дуже відрізняється від справді потрібної реклами, яка має за мету продаж. Вибачте, що часто використовую цей термін, але про це дуже часто забувають або просто ігнорують якість реклами. Нині найкращі фестивалі ролики концентруються на унікальній торговій пропозиції (УТП). Завдання креативу — її максимально трансформувати. Це остання рекламна мода — робити так, щоб УТП завважив (візуально) і зрозумів кожен споживач, який подивився рекламу. Окрім цього, якщо УТП «зайняти» першим, можна бути впевненим, що жоден конкурент не зможе привласнити цю унікальну торгову пропозицію для свого товару. Наприклад: «Наша Ряба» — найсвіжіша, «Київстар» — національний та ін. У динамічній конку-

ють шаблони тоді, коли бракує натхнення. Однак навіть креатив має свої методики:

1) підготовчі — спостереження за виробництвом продукту або за цільовою аудиторією. До підготовчих методик належать також інтерв'ю та фокус-групи. Це найпростіші та найпопулярніші методики. Мета — дізнатися, яким бачать продукт споживачі;

2) асоціативна — пошук можливих і неможливих асоціацій, аби зіставити їх з продуктом. Підвид асоціативної методики — ланцюгові асоціації (вибір будь-якого слова та пошук асоціацій до нього для зіставлення). Схема роботи незмінна, але процес дуже цікавий і непередбачуваний;

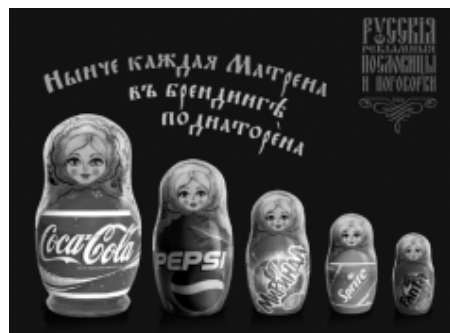
3) колективні — методики рекламних агентств: мозковий штурм, пінг-понг, бренд-маніфест і свідомий бренд. Особисто я вважаю ці методики неефективнішими.

Мозковий штурм — це дуже відома методика, яка полягає в колективній генерації ідей. Є лише одне правило — жодної критики.

Пінг-понг — це парне обговорення. Завдання — розвинути ідею партнера.

Бренд-маніфест — це ролик з фрагментів кінофільмів і передач, який формує основний емоційний зміст реклами.

Свідомий бренд — навмисне створення великої кількості незрозумілих ідей, серед яких обирається краща.

НЕ ВІДЧИНЯЮТЬСЯ, ПОСТУКАТИ КІЛЬКА РАЗІВ

чуть почути.

Співбесіда має стати твоєю саморекламою. Частіше вимовляй ім'я працедавця — йому буде приємно. Немає в світі жодного такого слова, яке викликало б стільки позитивних емоцій, як власне ім'я. Німецькі вчені встановили: коли роздратовану людину кілька разів назвати на ім'я, вона заспокоюється. Використовуй поради вчених на свою користь! Тобто вітаючись, не обмежуйся банальними сухими фразами, а широко скажи: «Добрий день, Олександр Васильовичу!» Він буде радіий до безтями,

сам не усвідомлюючи, що його так потішило.

Ще раз раджу: розкрий очі, розширися. Якщо в кабінеті керівника ти бачиш багато живих квітів, на певному етапі, нібито між іншим, згадай, що в тебе «є така сама рослинка», але шось з нею не так — гинє. Як ви її доглядаєте, що вона у вас така гарна? Не повірите, але ця людина, яка ще хвилину тому готова була влаштувати вам суворий допит, раптом почне розповідати, що «ця рослинка називається «фікус гілопотаміс», що її треба пошукати на 18 хвилин поставити на східне вікно». Че-

рез годину ви вже домоветеся про обмін розсадою та відвідування семінарів із садівництва. Тобто роботу ви собі знайшли! Після такого спілкування ви для працедавця станете спорідненою душею, він не зможе вам відмовити.

Четвертий етап — останній — як стати частиною команди. Знову ж, приходь на роботу з розкритими очима. Спочатку ти не розумієш, що тут діється. Ти помічаєш, що якась дівчина з огидою дивиться, як ти ковтаєш літрами гарячу каву. Співробітник намагається пояснити тобі, що ку-

ріння шкодить здоров'ю, що ти ніколи не зможеш стати спортсменом. А якщо пані просто з'їдає тебе ненависним поглядом, коли ти зачинаєш за собою двері.

Мине тижень і ти вже знатимеш, що Катерина любить зелений чай, Олександр жити не може без футболу, а Ліля — ас у фен-шуй. Через місяць ти вже питимеш зелений чай з Катрусєю, Олександр купуватиме вам квитки на чемпіонат, а Лілячка розповість тобі, що в їхньому офісі двері ніхто не зачиняє, бо так «блокується джерело позитивної енергії»!

Отже, це все знову ж доводить: той, хто володіє інформацією, володіє світом. Якщо ти попри все це не пройдеш співбесіду, нагадаю тобі: немає дверей, які не відчиняються. Просто треба добре постукати.

Мілана ЗВОРІТНЯ

Я переконана, що рекламна ідея має бути креативною. Варто лише визначити, що саме є рекламною ідеєю. Рекламна ідея — це певна метафора, використання будь-чого в переносному значенні на основі схожості в будь-якому відношенні двох предметів або явищ. Ця метафора має формувати переконання цільової аудиторії в потрібному напрямку та звучати на мові нашого споживача.

Існують певні шаблони реклами. Найпопулярніший з них — «абсурдна альтернатива». Щоб знайти сюжет для реклами, достатньо відшукати абсурдну альтернативу продукту. Тобто рекламуємо телефон — знімаємо людину з великими вухами, яка йде вулицею й кричить у рупор.

Інший популярний шаблон — «екстремальні наслідки» використання продукту. Наприклад, реклама дешевого тарифу мобільного оператора: на екрані бачимо подругу, які зустрілися в кав'ярні, а в них уже нема тем для розмови — все обговорили по телефону.

Два інших шаблони — брак бренду (тобто — що було б, якби цього продукту не було) та надмірна бажання (герой здатен на все, аби отримати продукт).

Саме собою слово «шаблон» пояснює, що про креатив можна забути. Рекламисти використовую-

Найкреативніші ідеї з'являються за використання асоціативних і колективних методик. Залишається тільки оцінити ідею. Є певні критерії оцінювання ідеї:

- новизна ідеї;
- оригінальність;
- ефективність;
- адекватність;
- цінність;
- можливість реалізації — наскільки дохід від реалізації ідеї буде більшим за витрати на її реалізацію. Що більше вигода (економічною мовою — прибуток), то сильніша ідея. Ідеальний варіант, коли результат здобуто без жодних зусиль. Жажливий — відсутність ефекту — або й отримання негативного ефекту — за великих витрат ресурсів.

Наталія КУЗЬМЕНКО

✓ **Повірити в себе**

ДИВНИЙ СМАК ПЕРЕМОГИ

Цього року в моєму житті сталася дуже-дуже важлива подія. Ні, я не вийшла заміж, в мене не вкрали мобільного (тху-тху-тху), а до нової квартири я переїхала заздалегідь. Що ж сталося? — запитайте ви. І з гордістю відповім: стала переможницею сезону 2004–2005 року інтелекст-шоу «LG-Еврика»! Мої враження, мої спостереження, мої почуття — ексклюзивно для вас, шанувальники «Лідера»

«Що це таке?»

Передбачаю запитання з цього приводу. Справді, не всі ми дивимось телевізор, тим більше — вдень у неділю. Тому розповім. Інтелекст-шоу «LG-Еврика» — один з найуспішніших проєктів телеканалу «Інтер». Як ви здогадалися, південнокорейська компанія LG Electronics має до неї безпосередній стосунок. Цей концерн вважає своєю місією підтримувати престиж розуму, освіти та всебічного розвитку людини в усьому світі, а тому запровадив низку інтелектуальних телешоу в багатьох країнах світу. Зрозуміло, головний спонсор ігор — сама компанія LG. Завдяки їй вже сотні українських підлітків та юнаків отримали можливість продемонструвати розум і талант на всю країну, змагаючись за право отримати стипендію від спонсора.

Щороку розпочинається цикл ігор із майже КВН-івською схемою. Щотижня відбувається «Відбіркова гра тижня». Раз на місяць — «Фінал місяця», де змагаються переможці тижневих ігор. Раз на сезон — «Фінал сезону», де «на арену» виходять троє переможців місяця. А хто ж четвертий? Гравець під кодовим ім'ям Джокер. Це людина, яка програла фінал місяця, але набрала найбільшу кількість балів з-поміж усіх переможених. Складно? Нічого, потім все зрозуміє.

Початок

Мені доводилося чути (зізнаюся, що і сама іноді так вважала), ніби в таких шоу все заздалегідь прораховано, що перемагають «свої», що взагалі нема правди на світі. Зараз можу з повною відповідальністю заявити: справедливість є! На «LG-Еврику» потрапити й виграти — абсолютно реально та справді можливо. Усе просто до смішного: надси-

лаеш на електронну адресу редакції заяву приблизно такого змісту: «Я, Вася Пупкін, горю-палаю від бажання взяти участь у шоу». На що через кілька днів отримувеш відповідь: «Приходь, Васю, на відбіркове тестування, яке відбувається у такому-то місці такого-то числа». І все! Ну, тобто не зовсім все. Зазначеного дня сміливішим і розумнішим ти приходиш на тестування. Заповнюєш анкету — як звати, де навчаєшся і таке інше. Важливий пункт — «твій коник». Потім тебе запрошують поспілкуватися з телекамерою: ти хвилинка дві посміхався, розповідаєш про себе, свої захоплення. Це необхідно, щоб режисери змогли оцінити, як ти тримаєшся перед камерою. Щоб не було як у гурторесці «Кролики». Якщо ти лишишся живим після цього страшного випробування, відбувається, на решті, власне тестування. Тобі ставитимуть запитання на перевірку твоєї ерудиції, а ти відповідатимеш (письмово). Запитань — 50, на кожне відводиться кілька секунд. Оце і все. Ти вільний. Тобі обіцяють «у разі чого» подзвонити. Наступні тижні ти постійно хапешся за телефон, сподіваючись почути: «Вас зареєстровано!».

Коли нарешті я почула саме цю фразу, подумки сказала: «Yes!!!» Як потім виявилось, мені доведеться сказати це ще не раз...

Телекухня

Специфіка телебачення така, що ігрові телешоу знімають не «рівним шаром» упродовж року, а великими партіями у стислий термін. Тобто за три дні знімальна група заздалегідь забезпечує канал програмами на сезон. У моєму випадку за три дні знімали 14 (!) ігор літнього сезону 2004 року. Те, що на телебаченні займає годину ефірного часу, насправді потребує три-

чотири години зйомки. Ще й додайте обов'язкові технічні перерви між зйомками, що тривають близько години. Уявляєте, що неформальність робочого часу?! До того ж це тільки по телевізору здається, що немає кращої та легшої професії, ніж телеведучий. Бачили б ви, які стомлені були за ці дні Люба та Ігор! Однак, незважаючи на втому, почувши сигнал «Камера!», вони засіяли посмішками. Ось де справжні професіонали!

Гра перша

Як і в кожного іншого гравця, мій шлях у «LG-Еврику» розпочався з відбіркової гри тижня. За годину до початку зйомки я разом з сестрою Олею (вона мала брати разом з мною участь в одному з конкурсів) уже стояла перед дверима студії «Укртелефільм». Почувши команду: «Гримуватися!», ми бадьоро розпочали пошуки гримерки та швидко зрозуміли, навіщо треба було приходити так завчасно. По-перше, щоб знайти ту клату гримерку, треба мати екстрасенсорні здібності. По-друге, процес розпізнавання обличчя «під хохлом» теж вимагає чималого часу. І по-третє, треба ж підібрати костюм! Це було найвеселіше. Справа в тому, що програма ліцензована, тобто весь знімальний процес відбувається за чітко встановленими корейськими правилами. І форму, пошити за стандартними розмірами місцевих підлітків, теж привезли з Південної Кореї. Симпатична, нічого не скажеш. Однак, як з'ясувалося під час одягання, корейські школярки чомусь

не мають п'ятого розміру бюсту... Тому в жакет мене «пакували» втрое: гример, костюмер і сестра. Після чого постава стала просто королівською — ні зігнути, ні дихнути. Ще й бантика на шию почепили, після чого я стала схожою на кошеня з виставки.

Перша гра пролетіла на одному диханні. Конкурси відбувалися швидко, після кожного — перерівка мікрофонів, камер, припудрювання носиків... І справді, відчувалося, що все залежить тільки від

О, ця незабутня мить, коли редактор Марина повертається до мене й махає рукою: «Хутко до гримерної!». До речі, вся знімальна група так мене полюбила за попередні дві гри, що вболівали та хвилювалися за мене не менше, ніж мої друзі та рідні. Це було так зворушливо і приємно!

Я із задоволенням догризала шоколад (дозволений допінг!) за своєю щасливою стійкою. І щиро в ту мить любила всю студію, операторів, ве-

дучих, навіть логотип спонсора на декорациях, який уже став рідним. Зйомка затримувалася, ми з хлопцями-гравцями знайомилися, розважали публіку «дикими танцями». На цій хвилі й розпочалася гра. Під час гри я навіть не слідувала за кількістю балів — просто була сама собою, мені було байдуже, хто переможе. Тому коли мене оголосили переможницею, це було несподівано.

Вокальна підготовка стала у пригоді — так я не шаленіла навіть на футболі, коли моя улюблена команда вигравала... Ці хвилини я не забуду ніколи — щирі вітання від гравців, ведучих, працівників, глядачів. У мене сльози були в очах, коли чула з усіх боків: «Ми вболівали за тебе!»

Як я готувалася до фіналу

Упродовж року я чекала на зйомки фінальної гри року. «Ну як, готуєшся?» — запитували знайомі й малознайомі. «Хммууууу...» — невизначено відповідала я. Насправді мені все здавалося, що попередню це дуже багато часу! Ось тільки сесію здам, ось тільки з олімпіади повернусь... Зізнаюся, вся моя інтелектуальна підготовка звелася до підручника біології за 7 клас, енциклопедії міфів народів світу та розкішно виданого географічного атласу. У глибині душі я розуміла: більше знань, ніж маю зараз, навряд чи вже здобуду. І саме тому більшість вільного часу я присвятила моральній і психологічній підготовці. А ще напередодні зйомки я по кілька годин займалася гімнастикою тай-чі, яка допомагає поєднати сконцентрованість і розслаблення, впевненість у власних силах і відчуття душевної гармонії.

Час настав

І ось 1 червня 2005 року я з «командою підтримки» — сестрою та найближчою подругою — знову приїхала до студії. Яка мене охопила радість!

Усе таке знайоме, таке прекрасне! І обертний павільйон, і шалена спека у студії, і крихітна гримерна, де довелося перевдягатися разом з переможцями проєкту «Шанс» (до речі, у Віталія Козловського борідка натуральна!). Однак головне, що я знову зустріла чудових людей, які напружено працюють задля красивої телевізійної картини: Любу та Ігоря, редакторів, операторів, звукорежисерів, гримерів і костюмерів... І «великого та жакливого» головного режисера Максима. І знову грим і перевдягання (хоча цього разу костюмчик сидів уже набагато краще), і намагання захопити з собою більше талісманів (не запитуйте, куди я їх поділа, бо костюм не мав жодної кишені!). Готова? Готова!

Висновки

Можу сказати: це було ВАЖКО. Важко фізично, бо зйомки тривали майже п'ять годин. Освітлювальна техніка немислосердно поглинала останній кисень і створювала температуру майже як у сауні. Важко психологічно, бо всі гравці були гідними суперниками, а запитання і завдання складні. Нам нагадували, що це вирішальна гра і ставка в ній — 32 тис. доларів.

Найкраще з цієї гри я пам'ятаю конкурс «Підказка», в якому ми брали участь зі співачкою Наталею Валевською. Здається, в нас виник телепатичний зв'язок, бо я й досі не розумію, як мені вдалося жестиами пояснити Тадж-Махал так, що вона вгадала. І саме завдяки нашій із Наталею грі я вийшла у фінальний конкурс. До останнього моменту не було зрозуміло — хто ж братиме участь у «Дуелі», бо бали в усіх були майже рівними. Однак я випередила колег лише на один бал і — «Yes!!!» — залишилася це тришки!

Коли ми брали участь в останньому, вирішальному конкурсі, панувало таке напруження, що можна було б заряджати акумулятори. Інтрига тривала до останнього (!) з десяти запитань — бо упродовж усього конкурсу різниця становила один бал, а відповідати нам вдалося по черзі. Перед останнім запитанням я збрала всі сили, всю впевненість, всю енергію. І ось воно, я пам'ятаю його все життя: «В якому місті розташовано штаб-квартира компанії LG-Electronics? Кнопка, відповідь... YES!!!!»

Я підлетіла в повітря!

Здавалося — метрів на три. Привітання з усіх боків, поцілунки, теплі слова, спалахи фотокамер, а в думках лише одне: невже це насправді?...

А що тепер?

На щастя, моє життя не змінилося. Я продовжую навчатися, готуюся до захисту диплому, працюю на двох роботах. Я пишаюся тим, що моя перемога — це перемога рідної МАУП. Тепер я знаю смак перемоги. Перемога має смак шоколаду, який підтримує твої сили, солоний смак сліз радості... Щиро бажаю вам відчувати цей смак, і не раз! Повірте, життя дає нам дуже багато шансів — треба лише бути уважним до них і вірити в себе.

Анна РИМАРЕНКО,
студентка 5 курсу
Українсько-Азербайджанського Інституту
суспільних наук
Г.А. Алієва МАУП

Журналістське розслідування

У пошуках мотиву

Увечері 22 березня 58-річного Анатолія Бандуру вбили єдиним пострілом впритил — у Биківні під Києвом. Це дуже дивне вбивство. Останні чотири роки (після того, як залишив пароплаводство) Бандура мало з ким спілкувався, вів майже підпільний спосіб життя. І раптом...

Преса й правоохоронні органи, не знаходячи розумних мотивів злочину, поспішили віднести його до категорії «вбивство з минулого». А прокурор Деснянського району Києва Микола Ганечко, підлеглі якого безпосередньо займаються розслідуваннями, заявив, що вбивство скоєне з хуліганських мотивів. Проте можна припустити, що це була цілеспрямована дезінформація, покликана припастити пильність убивць. Сам Ганечко незабаром вичається за сказаною після арешту підозрюваних, яких «брали» в Маріуполі. Це сталося через два тижні після вбивства. У руках слідства нині четверо підозрюваних — безпосередній вбивця, два напарники організатори й водій. ГУ МВС у Києві та Департамент карного розшуку МВС зробили ще одну поспішну заяву — мовляв, вбивство Бандури розкрито. Такі висловлювання належать до компетенції суду, та, вочевидь, новопризначений МВС дуже хотілося відпарпувати перед керівництвом про перші службові звинувачення.

Таке враження, що до розкриття злочину ще далеко. І розкрити воно буде лише тоді, коли стане відомим істинний ініціатор вбивства Анатолія Бандури, коли встановлять обставини, за яких Азовське морське паропластво «виплило» з рук держави.

Заарештовані, яких підозрюють у вбивстві, за нашими даними, так і не назвали замовника. Слідство вважає замовником керівника групи. Однак розговорити його досить непросте. Це похилого віку співробітник КДБ СРСР у відставці, який працював у Маріуполі й курирував АМП. Отже, це «місний горішок», мовчання якого, очевидно, підкріплене розумінням того, що займає балькачність може коштувати йому або його сім'ї життя. За нашими даними, слідство ретельно перевіряє цього ключового фігуранта справи.

Дві версії одного вбивства

Нині можна констатувати: упродовж трьох місяців це резонансне вбивство, незаслужено забуте пресою, мало пролунало вперед, незважаючи на арешт убивць. Якщо доміслили тверезо, то існують дві розумні версії вбивства. Перша — Бандура вбили через безцінні багатства, які він набирав «вивів» через систему створених ним закордонних представництв АМП. За другою версією, Бандура був важливим носієм інформації щодо обставин передачі флоту з державної власності в приватні руки — Торговому флоту Донбасу. Початок процесу зміни власника суден АМП збігся із власним бажанням Бандури залишити паропластво.

Щоб оцінити життєдіяльність обох версій, нам не обійтися без розуміння причини краху АМП — однієї з найстаріших суднобудівних компаній світу і, фактично, єдиної із тих, які залишилися в Україні.

Саме незavidною долею АМП докоряли Анатолію Бандуру багато критично налаштованих ЗМІ. Після чого робили прозорий натяк: організувавши приватизацію, а фактично крадіжку паропластва, Бандура став небажаним носієм інформації про незаконне присвоєння ласого державного шматка.

Ми спробували з'ясувати справжній стан справ через реальні факти, документи, свідчення людей, які володіють інфор-

«ЯК ПРОВОДЖАЮТЬ ПАРОПЛАВИ...»

Слова цієї пісні були відомі кожному моряку — під її звучання вирушали в далеке плавання. 22 березня в останню путь відплив морський вовк, екс-керівник Азовського морського паропластва Анатолій Бандура, якого вбили кілери. 2000 року він написав заяву про звільнення з АМП «за станом здоров'я». А згодом в останню путь проводжали вже кораблі паропластва — вони пішли з «гавані» державності, злочинним розчерком пера перетворившись на майно Торгового флоту Донбасу. Все життя моряка Бандури було пов'язане з кораблями, і смерть, судячи з усього, теж. Бандуру вже не повернути, флот — можна. «ТЕМА» спробувала розібратися в суперечливій інформації про це вбивство і долі АМП, роздобула ексклюзивні документи і звітує про виконану роботу

мацією особисто. На жаль, всі вони не бажали називати свої імена, боячись повторити долю Бандури. Наш висновок такий: ми вважаємо, що Анатолія Бандуру вбили саме тому, що він міг

орендарів. Це 100 суден, загальним дев'ятсот 767,9 тис. тонн.

Усі негаразди постпереводного життя найлегше списати на керівника. Ось і Бандура, людина не публічна, опинився під шквалом критики й відвертих наклепів, які не поспішали спростовувати.

ДОСЬЄ

БАНДУРА Анатолій Іванович. Народився в Запорізькій області і все життя вважав себе козаком. Народний депутат першого скликання. Закінчив Ленінградське вище інженерно-технічне училище ім. адмірала Макарова. В Азовському морському паропластві пройшов усі сходинки, починаючи від четвертого помічника капітана. Керував судном почав в 33 роки:

Бандура був наймолодшим капітаном дальнього плавання в СРСР. Згодом закінчив Академію народного господарства в Москві. Перший у СРСР співдиректор всесвітньої відомої британської страхової компанії P&I UK. Із 1989 до 2000 року керував Азовським морським пароплаством. Досконало володів англійською, розмовляв французькою, італійською та грецькою мовами. 2000 року написав заяву про звільнення з АМП за станом здоров'я. Чотири роки життя у невеличкому будинку під Києвом. Його надихнула перемога Віктора Ющенка. Анатолій Бандура планував балотуватися до парламенту 2006 року, йому пророкували посаду заступника міністра транспорту, а в день вбивства він став членом поліграти нової прощеницької партії. Його вважали одним із найкращих фахівців морського бізнесу не тільки в Україні, відтак, не було й мови про «списання на берег».

виступити каталізатором процесу повернення державі шахрайські забраного майна.

Керувати в епоху змін

Чи могли вбити Анатолія Бандуру через деякі комерційні конфлікти, на що так впевнено натякали ЗМІ? На думку автора, це малоймовірно. Принаймні нам не вдалося виявити за ним шлейфу комерційних афер. Чутки, плітки, перманентні перевірки паропластва, навіть кримінальні справи, які закрили за ст. 6 п. 2 (відсутність складу злочину), — все це було. Реальних фактів — ні. Крім того, не вдається розгледіти логіки в цих звинуваченнях. Тож розглянемо причини розпаду АМП.

Азовському морському паропластву недавно виповнилося 130 років. На момент розпаду СРСР Україна отримала чверть союзного флоту в складі чотирьох морських паропластв. На той час на балансі АМП числилося більше сотні суден, чотири порти на Азовському морі, три судновермонтні заводи, паромна переправа, морехідне училище і розгалужена «соціалька». Після відокремлення вся союзна інфраструктура розпалася. І 2 червня 1993 року весь флот АМП, який належав Україні, передали в оренду паропластву, що мало статус організації

рез закордонні представництва. Та всі звинувачення залишилися голосливими: численні перевірки не виявили жодного факту зловживання. Особливу увагу преса акцентувала на страховій компанії, яку відкрило АМП на «офшорному» острові Мен. А все виявилось гранично просто: вклавши в статутний фонд компанії 100 тис. доларів, АМП тим самим зекономило дуже пристойні гроші на страхуванні. А вже за цією схемою паропластво платило вже не чужим страховальникам, а власній структурі.

Що б не говорили обвинувачувачі Бандури, чіпляючи на нього ярлик «могилинка» АМП, та, незважаючи на всі негаразди, паропластво вижило і залишалося єдиним в Україні, яке робило дозвужало працювати, яке знало в світі. На 1 січня 1998 року флот налічував 68 суден, 50 відсотків яких відпрацювали свій ресурс. Експлуатація судна після 25 років економічно не вигідна. Тож не дивно, що 2000 року флоту паропластва складалася з 33 суден. Програму оновлення флоту держава не хотіла навіть розглянути. Що ж до «злочинного розпродажу» суден АМП, то ця теза може вразити хіба що дилетанта. Судна продавалися завжди, навіть у найсвітліші часи СРСР.

Як «давили» Бандуру

Замість того, щоб вивчати й вирішувати проблеми, чиновники шукали винних. Проти керівників суднобудівних компаній порушували кримінальні справи, які не вдовзі закривали, паропластво тероризували перевірки всіх видів.

Та в цих перевірках був ще й інший, прихований, зміст. АМП, не віддане під чийсь протекторат, залишалося ласим шматком. Спочатку Бандуру намагалися взяти під контроль дніпропетровські кримінальні структури. «Зацікавлені» виходили на тодішнього прем'єра Лазаренка з проханням звільнити начальника паропластва. Бандури пропонували 10 млн доларів готівкою за умови, що він залишить крісло керівника паропластва. Були пропозиції й іншого характеру: умовою продовження його роботи і зняття пресингу у вигляді безкінечних перевірок називали регулярні виплати «вдупного» чиновникам у Донецьку та Києві. Якось Анатолію Івановичу довелося почути прозорий натяк про необхідність подарувати морську яхту за 250 тис. доларів синові одного з керівників Донецького краю.

На Бандуру почали тиснути з 1997 року, а в 1999–2000 роках тиск досяг неймовірних масштабів. За 1999 рік у журналі «Рестрація перевірок в АМП» зафіксовано 43 відвідування представниками перевіряючої контролюючих органів — усього 103 особи. З 20 перевірок, проведених податковими інспекціями, тільки одна була плановою. В АМП працювали співробітники податкових інспекцій Краматорська, Костянтинівки, Дружківки, Слов'янська, Донецька. Багато з них не тільки не розумілися на нюансах морської справи, а й просто не могли збагнути зміст документів, більшість з яких англійською мовою.

Перевіряючи, переслідували одну мету: виявити кримінал під час продажу суден. Але криміналу не було, всі перевірки закінчилися нічим. Відчуження су-

ден відбувалося в суворій відповідності до закону, свідченням чому були: дозвіл Мінтрансспорту і ФДМ, дані результатів продажу і відчуження суден, кошторис використання грошей від продажу орендованих основних коштів. Прокуратура, СБУ, КРУ наполегливо не заважали цих документів, постійно порушуючи нові кримінальні справи, накладуючи штрафні санкції, арештовуючи рахунки. Все це зрештою заблокувало роботу паропластва, потягло за собою астрономічні збитки. Судно обслуговують за кордоном, а розраховуватися за роботу немає можливості — рахунок заблокований. Застосовують штрафи, судна заарештовують в іноземних портах... Доводилося негайно переправляти кошти з одного закордонного представництва на виплату затрат за обслуговування суден в інших країнах. Паропластво «лихоманило», все це стало причиною для порушення чергової справи. Згодом АМП домоглося через Арбітражний суд визнання всіх рішень про застосування фінансових санкцій неправомірними, а всі кримінальні справи «розсіпалися».

Крім цього, судна паропластва заарештовували в зарубіжних портах за позовами до держави України. Збитки через кожне таке судно — від 200 до 500 тис. доларів. Викупляло судна паропластво, а влада скромно не заважала своїм борбів.

Можливо, саме відсторонена позиція власника-держави і безкінечні «наїзди» підштовхнули Бандуру до ідеї приватизації флоту АМП. Нагадаємо, що до останнього моменту кораблі, які перебували у власності держави, орендувало паропластво. Сам Бандура пояснює своє бажання іншаке. За його словами, оскільки держава не бажала вкладати гроші в розвиток, передусім будівництво нових суден, врятувати флот могли лише приватні інвестиції, особливо закордонні. Та існування АМП як приватного товариства, де 80 відсотків акцій належить державі, відлякувало інвесторів. Бандура пропонував провести процес приватизації з пріоритетним правом на частину акцій працівників АМП (а це кілька тисяч осіб), другу частину залишити державі. Та тільки він почав робити перші кроки з приватизації, як у паропластві почалися великі неприємності — АМП зацікавили інші впливові особи.

25 жовтня 1999 року ФДМ відправив листа про відновлення приватизації, а вже 8 грудня видає наказ про її припинення. Водночас Донецька прокуратура наполегливо домогалася розриву договору про оренду з пароплаством. Це гарантувало б миттєвий колапс паропластва, його розорення, арешт суден за кордоном. А вже флот втратив би єдиного свого оператора — АМП. Вартість суден упала б у багато разів, державі було б завдано грандіозних фінансових збитків. Та ініціатори такого «наїзду» (з добре відомими в донецькому краю і не тільки прізвищами — **Махівського, Сивоконя, Пшонку**, начальники ФДМУ у Донецькій області **Лазаренка**) така перспектива не лякала. А вже після цього флот можна було забрати за безцінь. 2000 року прокурор Донецької області звернувся до Арбітражного суду з позовом про стягнення орендної плати з АМП (чи була зобов'язаність перед державою — це цікаве питання) і розрив договору оренди. Тоді флот вдалося відстояти: в позові відмовили. Щоб «давати» не поступливою Бандуру, до пресингу залучили ЗМІ. Найбільш гнівні звинувачення озвучували люди в генеральських погонах. Анатолій Бандура, не витримавши, подав позови до суду на газети, зокрема на газету «Дзеркало тижня», яка звинуватила його в продажу суден за безцінь.

Іван СТЕПАНОВ
www.tema.in.ua
(Закінчення у наступному номері)

Газета «Персонал Плюс» за 14-19 квітня цього року (№ 15) опублікувала відкритий лист 120 представників української інтелектуальної еліти до Президента України Віктора Ющенка під назвою «Принципи злочинної діяльності організованого єврейства». За тиждень текст цього документа було розміщено і на нашому сайті.

Уже з назви листа випливає, що його автори аж ніяк не налаштовані проти всього єврейського етносу — чи то в Україні, чи за її межами — і не мають жодних упереджень проти діяльності єврейських національно-культурних і духовних товариств і громад. Йдеться виключно про КОНКРЕТНІ факти діяльності КОНКРЕТНИХ єврейських структур і КОНКРЕТНИХ лідерів цих організацій.

Лист 120, з оригіналами підписів було надіслано на адресу Секретаріату Президента України. Згідно з чинним законодавством, зазначені повинні були отримати аргументовану відповідь на свої запитання максимум у місячний термін. Однак минув четвертий місяць від надходження листа до найвищої президентської інстанції, а офіційної відповіді немає й досі.

Намистість держсекретаря Зіненко та в.о. голови Держкомнацу Воронин розгорнули бурхливу закупівельну діяльність у стилі «недоброї пам'яті ЦК КПРС і її органів на місцях». Єдине, що в місячний термін було надіслано, то це виклик головному редактору газети «Персонал Плюс» до прокуратури Головного районого Києва (№ 7/9К від 21.05.2005) з вимогою дати пояснення щодо оприлюднення зазначеного листа.

Логіка совкова, на кшталт: якщо ми заборонимо писати в газетах про катастрофи радянських авіалайнерів, то жоден радянський авіалайнер ніколи не розіб'ється. Довелося пояснити запозаданим прокурорським працівникам: намагаючись перешкодити законній журналістській діяльності, особливо, якщо йдеться про спробу не допустити розповсюдження правдивих матеріалів, уже є кримінальним злочином. У цьому разі — працівники прокуратури і тих, хто змушує їх порушувати закон і Конституцію України.

З вірогідних джерел ми дізналися, що ініціатива прокурорських репресій проти газети «Персонал Плюс» належить панові Воронину. В останні роки режиму Кучми саме Воронин, тоді перший заступник голови Держкомнацу, був основним сценаристом і розробником широко-відомих брудних провокацій проти газети «Сільські вісті». Соціалістичної партії України та її лідера Олександра Мороза, МАУП

та її періодичних видань народного депутата Олега Тягнибока... Дивно, але ця особа успішно прибилася до помаранчевого берега.

Рівно через місяць після прокурорського наїзду на «Персонал Плюс» голосисті пискунки знову подали голос. 21 червня 2005 року до тієї ж таки прокуратури Головного районого столиці викликали ректора МАУП і зажадали пояснень з приводу проведеної в Академії 3 червня 2005 року Четвертої Всесвітньої конференції «Діалог цивілізацій». І знову жі самі діючі особи: автор чергового доносу Воронин, організатор і натхненник Зіненко. За нашими даними, саме він, Зіненко, ще на початку червня обдзвонював усіх, кого тільки можна, аби зібрати конференцію. Не вдалося!

Ще діла, перевірена від перших юдобілшовиків до нинішніх єдино-нацистської практики замовчування цього разу не спрацювала. Намистість було оприлюднено інформацію, яка підтвердила: діяльність певних єврейських організацій та їхніх лідерів в Україні має ознаки злочину прокравства. 16 червня цього року газета «Сільські вісті» опублікувала статтю Едуарда Ходоса, відомого громадського діяча, під назвою «Кому потрібен «Майн кампф»? Автор стверджує, що в Україні працюють і розповсюджують книжки Адольфа Гітлера та ідеології расизму Роренберга. Своя за походженням, фінансово злочинно-провокативну Єврейський фонд України та його керівник нардеп Олександр Фельдман, один з лідерів отого самого «організованого єврейства».

Нагадаємо, що офіційної відповіді на «Лист 120» немає ось уже три місяці поспіль. Намистість фігуранта цього листа, передує Олександр Фельдман, відрегулював досить таки оперативно. Важко сказати, хто і де саме допустив витік службової інформації, але 13 липня, коли у газеті «Персонал Плюс» було опубліковано згадану вище заяву про скандал навколо видання Гітлера і Роренберга, профінансованого Єврейським фондом, на кількох сайтах, контрольованих «організованим єврейством», з'явився «відкритий лист громадськості Президенту України В.Ющенку. Голові Верховної Ради України В. Литвину, Прем'єр-міністру України Ю.Тимошенку».

Повний текст цього апокрифу охочі можуть знайти на форумі нашого сайту. Влучну назву тексту: «За копією і при людях повітря зіпсується...» дали не ми, а тіст форуму. І нічого для нас не додали. Лише заважимо кілька принципових позицій

✓ Ну і ну!

«громадськості», які суперечать Конституції України та законам нашої держави:

Пропозиція авторів щодо «формування української політичної нації» на противагу поняттю української нації як державотворчої призведе до приниження статусу

ну». Нагадаємо, що факт злочину в Україні остаточно встановлює суд. І тільки суд. На підставі слідчих розробок уповноважених до цього структур. Запропонований «функціональний орган» — насправді клон ідеологічного відділу КДБ, у

Розуміючи, що самого лише галасу на власних інтернет-сайтах замало, організоване єврейство влаштувало прес-конференцію в УНІАН.

Окрім особистостей, чий прізвища фігурують під посланням, організатори представили народові

грошей на «правильну спрямованість подальшого етносоціального розвитку країни».

А далі все розгоралося за схиомо: ніхто б не знав, якби сам дурень не сказав. Тут у головній ролі виступив професійний критикан Андрій Мок-

Сверстюка стосувалося публікації у червневому числі єврейської газети «Хадашот» одкровення професора Майбороди — одного з основних авторів антисемітської «декларації». Пан Майборода стверджує, що Голодомор 1933 року в Україні не був актом геноциду тодішньої більшовицької влади, а лише таким собі «переходом на місця». І взагалі, всі ці розмови про Голодомор — то лише задрісті українців до євреїв, які мають свій Голокост. Прозектор українського пен-клубу, зачувши таке, жакнувшись з такого судження, заявив, що він невисокої думки про моральність пана Майбороди.

Наступні запитання ми як представники МАУП поставили панові Мокроусову. Оскільки він стверджує, що Академія збігів високі антисемітизм, ксенофобію і погромнічність, то запропонуємо йому назвати бодай один конкретний факт єврейського погрому в незалежній Україні. Мокроусов почав викручуватися, посилався на те, що він мав на увазі, що не всі в Академії антисеміти, ксенофоби і погромники. Ця спроба заховатися за софістикою була прощого жалюгідною. Що жалюгідніше було його заява, що він не був на конференції «Діалог цивілізацій», яку обіцяв дикунський конференції... Решту псевдоагументації розніжованого юдофіла офіційно зачитовано у відповідному судовому позові, який МАУП має подати на пана Мокроусова вже найближчим часом.

Урешті-решт жоден з організаторів прес-конференції не заперечив того факту, що одіозна «декларація» це відчайдушна спроба «організованого єврейства» у будь-який спосіб помститися авторам «Листа 120».

Не дочекавшись журналістської відповіді на слушне запитання: а де ж, власне, справжні автори «декларації»? А коли з'ясувалося, що в залі присутні двоє з тих, хто підписав «Лист 120», ведуча пані Тетяна Хорунжа поспішила застерігти: жодних заяв! А заяв і не було. Були запитання:

До Євгена Сверстюка: як він, багаторічний радянський політ'язень, оцінює задекларовану авторами послання вимогу створити щось на кшталт ідеологічного відділу КДБ з широкими повноваженнями. І взагалі, чи не здасться панові Євгенові, що сам термін «переслідування» не відповідає жодним діючим юридичним нормам? Пан Сверстюк погодився, що така небезпечна і висловив (з властивою йому делікатністю) сподівання, що до порушення законності не дійде.

Наступне запитання до того ж пана

«ДЕКЛАРАЦІЇ» НЕ ЧИТАВ... ОДНАК Я — ЗА!

українців і розчинених їх серед дрібних національних меншин. Попри послання авторів на якусь там не уточнену «адекватну світовій демократичній традиції тенденцію», запропоновано ними модель «політичної нації» підозріло схожа на юдокомуністичну модель «радянського народу як нового єдиного національного утворення». Привіт вам від товаришів Сталіна, Жданова і Суслова!

Наведені в листі звинувачення на адресу журналу «Персонал» і газети «Персонал Плюс» у тому, що вони є «вогнищем антисемітизму, трибуною для юдофобів і купки продавців антисемітської літератури», — зловмисно сфальсифікована інформація. Нема жодного рішення українського суду, яке підтвердило б бодай один факт публікації у цих виданнях матеріалів антисемітського, ксенофобського характеру. Відтак автори цього допису найближчим часом одержать повідомлення про відповідальність за образи честі, гідності та підризу ділової репутації періодичних видань МАУП і самої Академії.

Зазначимо, що автори «відкритого листа» не навели жодного конкретного факту антисемітських проявів чи публікацій в Україні. Набагато серйознішими є так звані рекомендації групи людей, які видають себе за повноважних представників усієї української громадськості, вичищеної від єврейства. Скажімо, вимога негайного створення структури державного управління постійно функціонуючого органу, який має цензурувати публікації та підписувати за антисемітизм і ксенофобію, аби діяти (цитують) «дати можливість розпочати переслідування (!!!) авторів ксенофобських виступів не тільки за позовами зацікавлених осіб та організацій, а й за фактом злочи-

якому відслідковували, моніторили, переслідували, проводили всі слідчі дії, виносили вирoki і штампували їх через закриті суди або військові трибунали. Тобто запропоновано відтворити ідеологічне гестапо для розправи з політичними опонентами.

Наступна вимога: завершити всі справи, пов'язані з розслідуванням фактів між-етнічного ворожнечі та образи честі і гідності громадян на етнічному ґрунті — цивільний тиск на українські суди. А от саме формулювання «образу честі і гідності на етнічному ґрунті» матиме такий вигляд: якщо ви критикуєте громадянина Петренка навіть за неіснуючі провини, то це — свобода слова, однак якщо ви на фактах, з документами в руках повідомляєте, що, приміром, Рабинович чи Фельдман, Шварц чи Коган порушують закони України, то за грати підете ви — як злісний антисеміт.

Серед пропозицій «громадськості» аналогічних дурниць чимало. І насамкінець: «принципи діяльності розповсюджувачів літератури ксенофобського, зокрема антисемітського характеру». По-перше, діяльність розповсюджувачів літератури чи ЗМІ припиняє не Президент, не Голова Верховної Ради і не Прем'єр, а уповноважені до цього структури. По-друге, аби припинити, одного бажання «організованого громадськості» недостатньо. Має бути рішення суду, яке встановлює «ксенофобський, зокрема антисемітський характер» цієї літератури. Нагадаємо, що досі нема жодного рішення українського суду з цієї проблеми. За винятком скасованого однією інстанцією одозного рішення господарського суду Савицької, оскільки це рішення мало такий стосунок до законності, як сон райобкоби до вершин світового письменства.

відомого українознавця академіка Яцків, одного з керівників організації «Пора» Михайла Свистовича та президента українського пен-клубу Євгена Сверстюка. Щоправда, пан Яцків одразу попередив, що він «не є глибоко інтегрований у цю проблему». Що ж до пана Свистовича, то він, на жаль, підтвердив той сумний факт, що «Пора» дедалі частіше послуговується ідеологією одного популярного героя анекдотів, якому що горілка, що кулемет — аби з ніг косячи. Себто нам, «пошарникам», все одно що снігоступи мочити, що антисеміти гнати — аби пошуміти.

У конспективному вигляді прес-конференції виглядала приблизно так:

Євген Сверстюк говорив делікатно, уникаючи конкретик (так його життя навчили), натомість апелював до загальнолюдських цінностей, інтелігентності та законності. Нам здавалося, що жива легенда правозахисного руху того «листа від громадськості» не те, що не читала — у віці не бачила. Так воно й було. Це виявилось, коли дійшло до запитань. Максим Стріха, який скрізь подає себе за виданого математика і відомого письменника, для початку приголомшив зібрання заявою, що той лист вже не лист, а «декларація української інтелігенції».

Михайло Свистович лявав усіх поправкою Джексона-Веніка, чим одразу видав основне джерело своєї обізнаності. Та триляція поправка для «організованого єврейства» — щось більше за манну небесну. Бо якщо американський парламентарій, поправку, скасує, то всі ці зельсис-рабинович-фельдмани і червоначені криміналісти про свою заслугу в тому і вимігатимуть комісійних. А якщо поправка і надалі діятиме, згаданий вище кагал кримітиме на всіх перехрестях, що у цьому винні антисеміти, вимагатиме

Валерій ЛАПІКУРА,
Надя ЛІПІКУРА
www.mignews.org.ua

Фестиваль

«ПЕРСОНАЛ ПЛЮС» — ІНФОРМАЦІЙНИЙ СПОНСОР ЗАХОДУ

ПІСНЯ ЯК ТАЛІСМАН

У Чернівцях відбувся III Міжнародний фестиваль «Пісня буде поміж нас», у рамках якого прозвучали позивні Міжнародного конкурсу молодих виконавців сучасної естрадної пісні імені Володимира Івасюка

Наталія Шкурко і Петро Дмитриченко:
«Пісня буде поміж нас...»

Пісенне змагання пам'яті видатного буковинця, яке стало не тільки культурною візитівкою міста, а й успішно з року в рік активно пропагує творчість українського композитора на вітчизняних і світових теренах, об'єднує шанувальників пісні у цьому споконвіку музичному краї. Тут усе налаштовує на творчість — і розкішна природа, яка гармоніє з настроєм, і щирість, привітність буковинців, щедрих на таланти і любов до рідного краю. Про це говорили і цьогорічні конкурсантки, які приїхали виборювати перемогу в чесному змаганні. А те, що на конкурсі імені Івасюка у напруженій боротьбі перемігали найздібніші й найталановитіші вокалісти, відомо давно. І тут визначальне — принципова позиція журі, яке оцінює передусім рівень вокальних здібностей і сценічний стиль конкурсантів. Склад суддівської ради Х конкурсу традиційно був інтер-

національним. Непроста місія визначати переможців випала постійному представникові FIDOF у Європі болгарину Паскалу, народному артисту Республіки Узбекистан Мансуру Ташматову, заслуженому артисту Молдови Валентину Дингі, заслуженій артистці України Ользі Макаренко, народному артисту України Іво Бобулу та Оксані Савчук — заслуженій артистці України, солістці відомого дуету «Писанка». Народний артист України Микола Мозговий, який очолює журі, повідав, що цього року на участь у конкурсі надіслали заявки 50 співаків із Болгарії, Білорусії, Грузії, Молдови, Узбекистану, України. Під час попереднього прослуховування фонограм, які надходять до оргкомітету, ніхто з журі не знає, чи запис звучить: кожна пісня має певний номер. «Так що про корупцію і блат навіть говорити смішно — все залежить від якості фоно-

грами й долі», — пояснює Микола Петрович.

Голова журі, ідейний і організаційний «двигун» заходу пан Мозговий розуміє, як багато може важити у житті молодого співака такий конкурс. Адже свого часу він і сам брав участь у міжнародних змаганнях вокалістів. То ж і робить все від нього залежне, аби конкурс імені Івасюка, який від 1993-го (часу заснування) він незмінно опікується, дотримувався свого головного кредо: не обтискати крила справжнім талантам, в будь-який спосіб підтримати. І, звісно, популяризувати вітчизняне мистецтво. Попри те, що турбот у Миколи Мозгового останнім часом вистачає (відомий композитор нині обіймає посаду генерального директора та художнього керівника Національного палацу мистецтв «Україна»), президент Українського мистецького фонду імені Володимира Івасюка обіцяє: він і його команда одностайно робитимуть все можливе, аби цей конкурс продовжив своє життя. «Й неодмінно в Чернівцях», — додає співоглова оргкомітету, Чернівецький міський голова Микола Федорук, висловлюючи не лише власний погляд, а й загальну думку краян.

Чернівчани шанують конкурс імені земляка. Під час відбіркового турніру, не кажучи вже про концерт на відкритті й заключний гала-концерт, глядацька зала переповнена вщерть. Глядачів приємно вражали знайомі пісні у виконанні узбецьких, молдавських, болгарських співаків. До речі, реакція залу на виступ вокаліста — один з індикаторів майбутнього успіху співака. І хоча погляди членів журі часто не збігаються, з-поміж 21 учасника, який потрапив на конкурс після «змагання фонограм», уже під час першого відбіркового туру «окреслилися» ті, які мали шанси вийти до фіналу. Проте інтрига зберігалася до останнього. І це зрозуміло, адже склад учасників був доволі сильний, більшість молодих співаків уже мали за плечима досвід перемог на інших пісенних змаганнях чернівецького конкурсу.

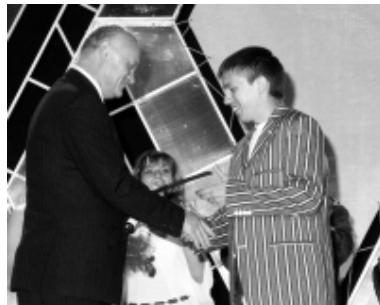
За умовами конкурсу учасник мав обов'язково виконати пісню Володимира Івасюка. Як свідчить історія цього пісенного свята, одна з найбільших проблем конкурсантів — вибір репертуару. І хоча у творчому доробку ав-

тора «Червоної рути» багато пісенних перлин, кожна з яких гідна сценічного довогліття, молоді співаки обмежувалися кількома піснями. Як і в попередні роки, на Х ювілейному конкурсі найчастіше звучали «У долі своя весна», «Тільки раз цвіте любов», «Водограй», «Балада про мальви».

Хоча... Саме пісня «У долі своя весна» стала талісманом для цьогорічної конкурсантки з України Наталії Шкурко. 22-річна луганчанка створила на сцені справжній «театр пісні», вразила

кар'єри. Молдаванка Неллі Чабану, яка кілька років тому стала лауреатом на конкурсі імені Івасюка, тепер у себе на батьківщині — справжня зірка. Жеоржетта мріє повторити шлях своєї землячки.

Борису Глобі — двадцять років. Уперше на конкурс у Чернівцях співак приїхав шістнадцятирічним. Того разу зійшов з дистанції одразу після першого туру. «Однак цей конкурс такий престижний і високопрофесійний, що я вирішив знову випробувати свої можли-

Міський голова Чернівців Микола Федорук вітає Бориса Глобу (III премія)

внимання поєднувати артистизм і вокальні дані. Наталія, яка отримала першу премію і три тисячі доларів, до останнього не вірила в перемогу: такою сильною була конкуренція. Співачка навчалася в Харківській державній академії культури, любов до пісні у неї з дитинства. Зізналася, що конкурсні преміальні виришила вкласти у мистецтво: записати нову фонограму, пошити сценічне вбрання.

Серижан Жанахметов з Узбекистану і болгарка Кремена Крякова вже вдруге випробували долю на конкурсі в Чернівцях. Цього разу успішно: обоє посіли почесне друге місце і отримали дві тисячі доларів (на двоє). Кажуть, що витратять гроші на мандрівку світом.

Володарка третьої премії 23-річна Жеоржетта Дарабан, яка разом з українським вокалістом Борисом Глобою розділила третю премію (одна тисяча доларів) вважає перемогу дуже важливою для своєї майбутньої

Володарка II премії Кремена Крякова (Болгарія)

Луганчанин Петро Дмитриченко і Андрій Штефанець (Молдова) стали дипломантами ювілейного конкурсу у Чернівцях. Незабутнє враження у Андрія, крім участі у змаганні і нових цікавих знайомств, справило відвідання музею-садиби Володимира Івасюка у Чернівцях. «Я схилюся перед цією талановитою й самобутньою людиною, — каже молдавський співак. — Такі композитори народжуються раз на століття. Я щасливий, що завдяки конкурсу в моєму репертуарі відтепер буде неперевершена «Червона рута».

Гран-прі цього року не отримав ніхто. «Найвищу нагороду присуджують співакові, який помітно вирізняється з-поміж інших, — вважає Микола Мозговий. — Усі вокалісти випробували себе на професійній сцені, багато з них — справді сильні, самобутні співаки. Однак гран-прі — це явище. Наразі ми його не відкрили...»

Член журі Паскал зазначив, що конкурс імені Івасюка — високопрофесійне змаган-

ня, позбавлене інтриг, внутрішніх суперечностей, як то не зрідка трапляється на заходах такого рівня. «Якщо людина талановита, вона вийде до фіналу й отримає заслужену нагороду, — каже співак. — У нас, у Болгарії, чернівецький конкурс дуже популярний. І всі мої земляки, які перемагали на цій сцені, згодом ставали знаменитими».

Свого часу участь у цьому конкурсі стала знаковою у житті Таїсії Повалій, Олександра Пономарьова, Марини Одольської. Отримавши гран-прі у Чернівцях, українські співаки довели, що перемога окрилює і надихає на нові творчі звершення. Не даремно навіть у тих юних вокалістів, яким не вдалося отримати омріяну нагороду, не зникає бажання знову і знову випробувувати власні сили на цій конкурсній сцені — аура доволі імені талановитого буковинця Володимира Івасюка робить дива...

Юлія КОСИНЬСКА
Знімки Віктора
ПЕНЬСКОГО
Київ-Чернівці

Ведуча концерту Анастасія Гринько, Микола Федорук і Микола Мозговий: імена переможців стануть відомими за мить

Серижан Жанахметов шанує творчість
Володимира Івасюка

Незабаром

«МОРЕ ДРУЗІВ» ЗБИРАЄ ТАЛАНТИ

З 20 до 25 вересня у Ялті відбудеться Х — ювілейний — Міжнародний телевізійний фестиваль «Море друзів», а в його рамках ІХ Міжнародний конкурс молодих виконавців сучасної естрадної пісні «Ялта-2005».

Організатори запрошують талановитих співаків до участі в конкурсних змаганнях.

Довідки за телефонами: 486-31-63, 486-64-93, 247-23-04

Абітурієнт-2005

НОВЕ ПОПОВНЕННЯ МАУП

12 липня 2005 року студенти товариства Міжрегіональної Академії управління персоналом поповнили новими дозвіленими. Ними стали понад 70 випускників Київського індустріального та Київського будівельного технікумів, які вирішили продовжити навчання у нашому ВНЗ. Студенти будуть зараховані одразу на третій курс факультетів післядипломної освіти МАУП. Тут вони опануватимуть новими для себе спеціальностями: промисловий менеджмент, фінансовий менеджмент, економіка та управління бізнесом, облік і аудит.

Із знаменитою подією в житті молодих людей привітав перший віце-президент Академії, ректор МАУП, професор Микола Головатий. Він же і вручив їм студентські квитки. Ми-

кола Федорович зазначив, що з кожним роком зростає кількість випускників технікумів, які хочуть здо-

бути вищу освіту саме в Міжрегіональній Академії управління персоналом. Невипадково за результатами Рейтингу вищих закладів освіти України «Софія Київська» МАУП визнано найкращим недержавним ВНЗ. «В Академії навчаються студенти з 25 країн світу. Однак справжня еліта — це ви. І нині ви маєте можливість вчитися у ВНЗ з найкращими українськими традиціями», — наголосив ректор.

Нині дипломи Академії про вищу освіту вже отримали 152 молодих спеціалістів — колишніх випускників технікумів. Багато хто з них нині опановує магістерськими програмами МАУП.

Пора випусків...

ПЕРШІЙ ВИПУСК ФІНАНСОВИХ МЕНЕДЖЕРІВ

Цього року 54 студенти МАУП закінчили один із факультетів післядипломної освіти, створений на базі Київського індустріального технікуму. Це перший випуск із часу заснування факультету. Випускники отримали дипломи за спеціальністю «Фінансовий менеджмент». Вручаючи молодим спеціалістам документи про освіту, ректор Академії, професор Микола Головатий наголосив на зростанні з кожним роком інтересу до програм післядипломної освіти, які пропонує найкращий недержавний ВНЗ України — Міжрегіональна Академія управління персоналом. А надто — серед випускників технікумів. Для них в Академії створено дев'ять факультетів післядипломної освіти на базі середньої спеціальності. Вищу освіту тут здобувають близько 2,5 тис. студентів.

Щойно з друку

НИЗКА ПІЗНАВАЛЬНИХ ПОГЛЯДІВ НА СВІТ

Побачило світ липнєве, сьоме, число журналу інтелектуальної еліти «Персонал».

Якщо вас цікавлять новітні погляди відомих вчених усього світу на політичні та економічні процеси, історичні розвідки, передовий досвід в освітній галузі та менеджменті, тоді в цьому виданні ви знайдете для себе багато цікавої інформації.

Низку матеріалів цього числа присвячено проблемам сьомітської ідеології. Так, учасники IV Міжнародної конференції «Діалог цивілізацій: сьомізм — найбільша загроза світовій цивілізації» зазначають, що сьомістські сили, захопивши керівні посади в багатьох державах, міжнародних організаціях, зокрема в ООН, намагаються нав'язати народам світу людину не на виносці ко-фа-шівської ідеології та на рощують свій милитаристський потенціал. Ця тема простежується в матеріалах Бахмана Тахеріяна Мобаракі, Миколи Сенченка, а також у фрагментах книжки «Сьомітські протоколи: джерела і документи», яка побачила світ у видавництві МАУП.

Рубрика «Економіка і політика» пропонує своїм читачам дослідження про

вплив цунамі на інвестиційну привабливість

Південно-Східної Азії. Автор Нгуєн Тхи Ханг аналізує динаміку зростання і структуру іноземних капіталовкладень у фінансову сферу країн цього регіону за останнє десятиріччя, оцінює збитки, завдані цунамі економіці Південно-Східної Азії й визначає можливості залучення додаткових фінансових ресурсів.

Політолог Валентин Лисенко у своїй статті розкриває необхідність нового підходу до визначення ролі ЗМК у протистоянні тероризму. Він пропонує прийняти принципово нову модель протидії будь-якій антисоціальної

поведінці, а також створення відповідної нормативно-правової бази, яка регламентувала б діяльність ЗМК, визначала характер взаємодії мас-медіа з державними й наддержавними структурами в ефективній боротьбі проти тероризму.

Грунтовне історичне дослідження Анастасія Костюка переконливо доводить, що жовтневий переворот 1917 року запланував єврейський аферист Олександр Парвус, а фінансувало його міністерство закордонних справ кайзерівської Німеччини, аби зруйнувати Російську імперію, ліквідувати Східний Російський фронт і, звісно, збагатитися.

Журнал пропонує пізнавальні матеріали Георгія Щокіна про закони розвитку світової історії, де проаналізовано принципи зміни релігійно-етичних парадигм, соціокультурних циклів, форм державного правління, видів державної влади, ідеологічних типів у їхньому взаємозв'язку з формами виробництва, які залежать від зміни основних цінностей у суспільстві. Войцех Помікало розповідає про польсько-українську співпрацю, зокрема в освітній галузі.

У рубриці «Наші випускники» читачі познайомляться з життєвим шляхом Василя Шевченка, першого заступника голови Держкомітету телебачення та радіомовлення. Журнал також широко подає новини Академії, розповідає про скандал в корпоративі Walt Disney Co.

Співпраця

МАУП ПІДСТАВИТЬ ПЛЕЧЕ ВОЛОНТЕРАМ У БОРОТБІ ІЗ СОЦІАЛЬНИМ ЗЛОМ

Президентів МАУП Георгію ЩОКІНУ Шановний Георгію Васильовичу!

Фонд «Молодь за спорт, здоров'я та культуру», будучи визнаним в Україні лідером боротьби зі зростанням соціального зла (наркоманії, алкоголізму, СНІДу, суїциду серед молоді та студентів), який офіційно підтримали більш як сто народних депутатів України, а проект створення Фонду офіційно благословив 2002 року Віктор Ющенко і Патріарх Філарет, звертається до Вас як до визнаного патріота України з проханням надати можливість безоплатного навчання в економіко-правовому технікумі при МАУП найактивнішому волонтеру Фонду в дослідницько-освітніх молодіжних програмах.

Для координації та допомоги у проведенні боротьби із соціальним злом у МАУП Фонд готовий організувати роботу за програмою «Стоп куріння», 1000 акцій для подолання соціального зла!»

З повагою президент фонду Ярослав МІСЯЦЬ

Подяка

КОЗАКИ З МАУП — СЕРЕД КРАЩИХ

Ректору Міжрегіональної Академії управління персоналом ЩОКІНУ Г.В.

Шановний Георгію Васильовичу!

Київське міське відділення Всеукраїнського жіночого товариства імені Олени Теліги, членкині якого активно сприяють піднесенню національно-культурного рівня українського населення, його духовного добробуту, висловлює щирі подяку кафедрі національних єдиноробств Українського військово-козацького інституту ім. Великого князя Святослава, п. Притулі Олександру — президенту Всеукраїнської Федерації «Спас», п. Корнієнчу Олександру — голові Київського міського осередку Всеукраїнської Федерації «Спас» за активну участь у святковому концерті-

вітання переможців Всеукраїнського літературного конкурсу «Мое слово про Шевченка», який відбувався у музеї-садибі Т.Г. Шевченка.

Просимо відзначити активну громадську діяльність кафедри національних єдиноробств Українського військово-козацького інституту ім. Великого князя Святослава, Всеукраїнської Федерації «Спас», їхній високий професіоналізм, вагомий вклад у збереження національних традицій, формування естетичних і патріотичних почуттів у підліткового покоління.

З повагою голова Київського міського відділення Всеукраїнського жіночого товариства імені Олени Теліги канд. пед. наук Лариса ЛЯХОЦЬКА

Увага: конкурс!

ПИШЕМО ПІДРУЧНИК З ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

Міжрегіональна Академія управління персоналом, Міжнародна Кадрова Академія, Академія наук Вищої школи, Конфедерація недержавних вищих закладів освіти оголошують конкурс на написання підручника з історії України

Підручник повинен об'єктивно висвітлювати: історичні події в Україні — з доби палеоліту до сучасності; історію козацчини в Україні та національно-визвольної боротьби цього періоду; історичні події періоду приєднання України до Росії та місця України в Російській імперії; геноцид українського народу в період 1921–1947 рр.; історичні події періоду Другої світової війни та воєнної ролі і місця України в розпаді СРСР.

Заявкою на участь у конкурсі є план-проспект підручника обсягом 0,5 друкованого аркуша (12 сторінок машинопису).

Термін подання матеріалів — до 1 листопада 2005 р.

На основі відібраних планів-проспектів укладаються ур. ди на підготовку повного тексту підручника обсягом до 30 друкованих аркушів.

Відібраний проект-рукопис підручника видається коштом МАУП. Автор підручника отримує грошову винагороду в розмірі 15 тис. гривень.

Із заявками звертатися:

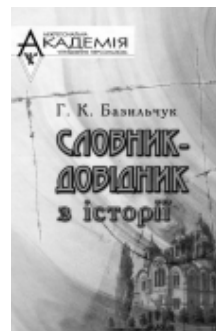
Міжрегіональна Академія управління персоналом, вул. Фрометівська, 2. 03039, Київ-39, Україна (з позначкою «На конкурс підручника»); тел. для довідок: 490-95-12.

Видання МАУП

ІСТОРІЯ В ДАТАХ І ОСОБАХ

Недавно у видавництві Міжрегіональної Академії управління персоналом вийшов друком словник-довідник з історії, автор якого — Галина Базилчук.

Пропонований довідник рекомендований Міністерством освіти і науки України як навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. У книжці інтегровано поняття й терміни, персоналії та хронологію вітчизняної та світової історії. Він адаптований до навчальних програм і містить той необхідний мінімум, яким повинні володіти учні-старшокласники, абітурієнти та студенти вищих закладів освіти — ІІ рівні акредитації. Нове видання не залишить байдужим кожного, хто цікавиться історією.

3 перших уст

Павло Матвійченко:

«НАША МЕТА — СВІТОВЕ «ЗОЛОТО»

У минулому числі ми повідомляли, що МАУПівська футбольна збірна повернулася з Європершості серед ВНЗ бронзовим призером. Поїхати вперше на міжнародний турнір й одразу ж здобути медалі — неабияке досягнення. Чи могли наші хлопці вибороти дорожчий метал, чи повністю вони розкрили свій потенціал, що завадило їм виступити далі — про це ми запитали у головного тренера команди Павла МАТВІЙЧЕНКА

— Павле Васильовичу, у старту ви просто розгромили кіпріотів — 5:0. Невже вони виявилися таким слабким суперником?

— Справа в тому, що кіпріоти після 36-годинної поїздки прибули прямо на гру. Вони були втомленими. Проте на початку зустрічі ми виглядали теж непереконливо. Для нас це була перша міжнародна гра. Звісно, хлопці хвилювалися. Та після забитого на 15-й хвилині голу вони стали грати вільніше й розкутіше. Такого результату було досягнуто завдяки тому, що функціонально ми були підготовлені краще, ніж суперники. Майстерність теж відіграла важливу роль.

— Упевнено потрапивши до півфіналу, наші студенти «спіткнулися» об греків...

— По-перше, ми три важкі матчі відіграли одним і тим самим складом. А греки дали можливість шістьом гравцям відпочити у грі з французами. Їхні сили були свіжішими. По-друге, мої підопічні не реалізували шість-сім головних моментів, де треба було обов'язково забивати. Проте після першого тайму ми вели в рахунок 1:0. Перший гол пропустив, як стверджують хлопці, з положення поза грою. Наші захисники, помітивши офсайд у греків, зупинилися. І суперник, не зустрівши ані найменшого опору, зрівняв рахунок. У цьому й полягає головна причина поразки. Мої вихованці — досвідчені футболісти, тому повинні були боротися до кінця.

Якби вони так і зробили, то спокійно вибили б м'яч подалі від воріт — і все. Ну, а потім побігли, що було абсолютно невинновданно, забивати голи. Це обернулося контратакою, і ми пропустили другий м'яч. Далі фортуна була не на нашому боці — ми ніяк не могли забити. Хоча моменти були... До того ж наш лідер Дмитро Проневіч через червону картку пропустив цю гру. Ми змінили склад, і це не могло не позначитися на грі. Якби Дмитро був на полі, то все виглядало б трохи інакше.

— Дуже засмутилися після цієї поразки?

— Авжеж! Коли програвш сильному супернику — це одне, а коли слабкому — то це вдвічі болю-

чіше. Греки самі не повірили, що обіграли нас. Усі бачили, що українська команда була найсильнішою на турнірі. Такої думки притримувалися тренери всіх інших збірних, спеціалісти, присутні на

палі й бажання перемогти. Мабуть, це наш український дух такий: не поступитися у вирішальну хвилину. Це була гарна гра. І рахунок 2:1 — законний. За змістовим наповненням дій моїх підопічних, за атмосферою — це був найкращий матч. Хлопцям вдалося обіграти не тільки господарів змагань, а й суддівство. Арбітри без докорів сумління практично ні за що призначили одинадцятиметровий. Потім вилучили нашого захисника. Та навіть у меншості нам вдалося зібратися й забити другий — переможний — гол. Та якщо чесно, то мені більше сподобалася гра з Італією.

— Наш головний козир — команда гра — повністю виправдав себе?

— На всі сто! Команда чітко бачила перед собою мету — довести, передусім, що вона тут найкраща, і спільними зусиллями йшла до неї. У нас забивали всі: нападаючі, півзахисники, захисники. Це свідчить про те, що справді грала команда.

— Результатом задоволені?

— Ні. (Посміхається.) Ми вже бачили себе у фіналі, у грі з французами, які були слабшими за сербів. «Срібло» мене теж не влаштувало. Їм повинні були посісти перше місце.

— Які висновки ви як тренер зробили для себе? Можливо, помітили якісь прогалини, над якими треба працювати?

— У нас багато проблем. Головна з них — організація. До таких турнірів треба готуватися хоча б два-три тижні. Це повинна бути цілеспрямована робота. На жаль, ми не маємо особливо з кого вибирати, тобто немає рівноцінної заміни. На турнір поїхали лише 16 футболістів. Якби в обіймі було хоча б 18 гравців, то і двобій з греками склався б інакше. Та я переконаний, МАУП знайде можливість поповнити свої ряди висококласними футболістами.

До речі, чотири кращі команди Європи автоматично потрапили на світову першість, яка відбудеться наступного року. Наша участь у цих змаганнях залежить від керівництва Академії. Якщо ми туди поїдемо, то завдання буде максимальне — виграти золоті нагороди.

Зазначимо, що кращим бомбардиром нашої команди став Дмитро Проневіч, який забив три голи. У номінації «Кращий футболіст» турніру він посів друге місце.

Розмовляла
Ірина ГОЛІНЬКО

Арена

Перші медалі здобуто

На чемпіонаті світу з водних видів спорту в Монреалі українці здобули дві бронзові нагороди. Першими відзначилися у синхронних стрибках з триметрової вишки Христина Іщенко та Олена Федорова. Медальну естафету дівчат підхопив Сергій Бреус, який фінішував третім на 50-метрові батерфляем. Олег Лісого у запливі на 100 метрів брасом показав четвертий результат.

Володимиру Кличку присудили суперника

Міжнародна федерація боксу (IBF) дала вказівку українському суперважкому Володимиру Кличку зустрітися з нигерійцем Семюелом Пітером, аби визначитися з новим обов'язковим претендентом на чемпіонський титул, який належить нині Крісу Бьорду. На професійному рингу Пітер провів 24 поєдинки і в усіх отримав перемогу, 21 з них — нокаутом. В останньому рейтингу IBF Кличко-молодший перебуває на четвертому місці, Пітер — на одну позицію нижче. Перші два місця вакантні, а на третьому — Деавріл Вільямсон, проти якого Бьорд і проведе свій наступний бій.

Повний кошук нагород

На першості Європи з велоспорту, яка відбувається в італійському місті Фіренцелла, українські юніори вибороли чотири золоті та чотири срібні медалі. Наша команда на понеділок посідала друге загальнокомандне місце після Німеччини. Героїнею турніру стала наша Любов Шуліка, яка здобула звання дворазової чемпіонки та віце-чемпіонки Європи.

Кратки над «і»

АНДРІЙ ШЕВЧЕНКО ЗАЛИШИТЬСЯ В «МІЛАНІ»

Нападаючий «Мілана» та збірної України Андрій Шевченко рішуче спростував чутки про те, що він за-

треба було виїхати металеві пластини. Просто Анчелотті виявився не в курсі справи. Він погарячував. І я розумію чому — він думав, що операція буде пізніше.

Сам Карло Анчелотті пообіцяв, що його сварка з українцем не вплине на становище форварда в клубі. «Суперечка — частина спілкування, тому я не хотів би обговорювати це. Багато засобів масової інформації перебрехали слова Андрія, перебільшивши наш конфлікт. Шевченко — основний гравець клубу, і я запевняю, що він залишиться в «Мілані», — запевнив головного тренера.

За матеріалами
champion.com.ua та
fanat.com.ua

Сходинки часу

27 липня 1696 року українські козаки захопили турецьку фортецю Азов.

28 липня 1794 року на Площі Революції в Парижі через гільйотину перед величезним натовпом без виroku суду страчено Робесп'єра, Сен-Жюста і ще 20 їхніх сподвижників-якобінців.

29 липня 1890 року у Франції у віці 37 років покійний з життям голландський живописець Вінсент ван Гог.

30 липня 1895 року у Львові відкрито етнографічний музей.

1 серпня 1913 року на 42-у році життя померла видатна українська письменниця Леся Українка.

2 серпня 1727 року російський імператор Петро II видав указ про відновлення виборної посади гетьмана України. Згодом гетьманом було обрано проросійськи налаштованого Данила Апостола.

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати журнал
„ПЕРСОНАЛ“
та отримай
гарантований ПРИЗ!

Умови акції:

Крок перший

Від квітня до червня 2005 року передплати журнал «Персонал» до кінця 2005 року, але не менш як на 6 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому передплатному агентстві або у відділеннях зв'язку «Укрпошта».

Крок другий

До 15 червня 2005 року надішли копію передплатної квитанції до редакції. Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2 (відділ реалізації).
Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазначити контактний номер телефону та зробити позначку «Приз».

Крок третій

Призи буде надіслано поштою до 15 вересня 2005 року.

Приз також можна отримати в редакції до 1 вересня 2005 року. При собі мати оригінал сплаченої передплатної квитанції на журнал «Персонал».

Адреса редакції: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, корпус 18, кімн. 19 (відділ реалізації).

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 09881

«ПЕРСОНАЛ ПЛЮС»
ВИ МОЖЕТЕ ПРИДБАТИ
у кіосках
«Союздруку»

Віднині

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

ПЕРЕХРЕСТЯ

Ліцензія МОН України АА №667657 від 13.10.04 р.

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)

Акредитована за видом IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОЗНАВСТВО
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНОСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА, ДИСТАНЦІЙНА (у т.ч. за допомогою Internet-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ
• без застави • термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США)

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47

E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобіля (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія «В»

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання:

2,5 – 3 місяці

Форми навчання:

Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи:

03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корпус 20.
(приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 527-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ "ТАС-Комерцбанк", м. Київ,
МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, двокімнатні (2-3 місяці) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- більярдний зал з камином;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
- харчування (триразове) від 43 грн.

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м

В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА:

Івано-Франківська обл.,
м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Рестраційне свідоцтво KB № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 26.07.2005
Зам.
Наклад — 77 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція
періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персоналу Плюс»
Юлія КОСІНСЬКА